ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ που ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ. 1

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

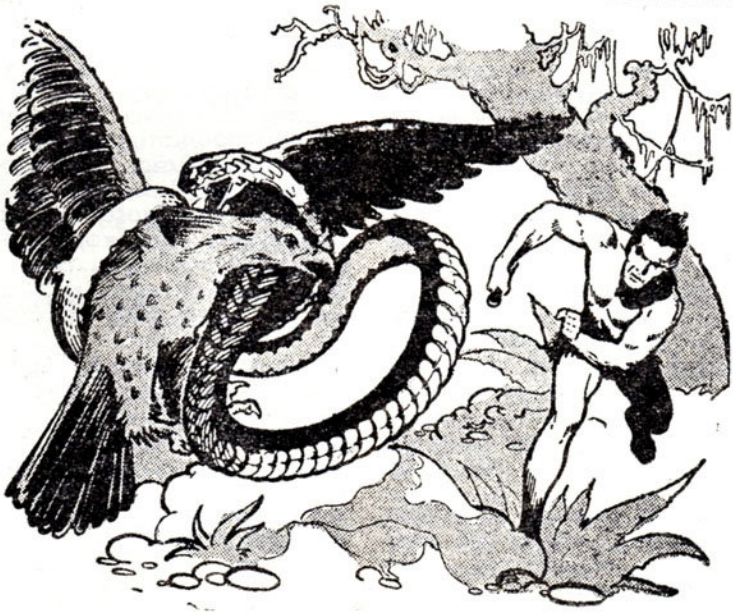

Ὁ Ταρζὰν βλέπει τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα φιδιοῦ καὶ ὄρνιου. Καὶ τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Τοῦ
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΣΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

—Ζοχραάαααν!.. Ζοχραάαααν!

Εἶναι χαράματα. Πολὺ πρὶν ὁ καυτερὸς ἥλιος τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας ξεπεταχτῆ πίσω ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν μακρυνῶν γαλάζιων βουνῶν.

Ὁ Ταρζάν, ὁ ἄρχοντας τῆς ἄγριας αὐτῆς κι' ἐξωτικῆς χώρας, ξυπνάει στὴ σπηλιά του σὰν ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη. Πλάϊ στὰ στρωσίδια του ἀντικρύζει τὴ Βάτ, τὴν τετραπέρατη κι' ἀχώριστη μαϊμουδίτσα του. Παραξενεύεται ὅμως: Ἐκτὸς ἀπ' τὴ Βάτ ἔπρεπε καὶ κάποιος ἄλλος νὰ βρίσκεται στὴ σπηλιά του.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Καὶ νά: Πετιέται ἀμέσως ὀρθός καὶ προχωρεῖ ἀνήσυχος στὸ βάθος της.

— Ἔ, Ζοχράν, μουρμουρίζει. Ἀκόμα λοιπὸν κοιμᾶσαι; Ἐσὺ πάντοτε ξυπνᾶς πιὸ μπροστὰ ἀπὸ μένα!

Μὰ σὰν φθάνει στὸ σημεῖο ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσε, σταματάει σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Ἡ Ζοχράν, ἡ πανέμορφη μαύρη ἰθαγενής ποὺ ζεῖ στὴ σπηλιά του γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετῆ, δὲν βρίσκεται στὰ χορταρένια στρωσίδια της.

— Περίεργο, ψιθυρίζει χαμένα ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καὶ μὲ μερικὲς γρήγορες δρασκελιὲς φθάνει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς του. Ἀπὸ κεῖ, γυρίζοντας τὸ πρόσωπο πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, φωνάζει τ' ὄνομά της πολλὲς φορὲς κι' ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ζοχράαααν!... Ἔ, Ζοχράαααν!...

Τὰ μακρυνὰ βουνὰ ἀντιλαλοῦνε τὶς φοβερὲς κραυγές του. Ὅμως καμμία ἀπόκρισι δὲν παίρνει ἀπὸ πουθενά.

Τὸ ξανθό, ἀλλὰ ἀρρενωπὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζὰν σκοτεινιάζει τώρα σὰν οὐρανὸς ποὺ γεμίζει ξαφνικὰ μαῦρα σύννεφα. Κι' ἀμέσως, τριζοντας τὰ δόντια καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιὲς του, ξεκινάει. Ἀρχίζει νὰ τριγυρίζη ψάχνοντας τὴ γύρω περιοχὴ μὲ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι.

Ἡ μικρὴ μαϊμουδίτσα Βάτ, δὲν τὸν ἀκολουθεῖ. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀφήνει τὸν ἀγαπημένο ἀφέντη της νὰ ξεμακρύνη μονάχος. Τὸ τετραπέρατο ζῶο μένει διστακτικὸ κι' ἀναποφάσιστο στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Καὶ παρακολουθεῖ μὲ 'τ' ἀνήσυχα ματάκια του τὸν Ταρζὰν ν' ἀπομακρύνεται. Ἡ ἔκφρασι τῆς μαϊμουδίτσας δείχνει σὰν φοβισμένη. Σὰν κάτι νάχη κάνει ποὺ νὰ μὴ θέλη νὰ τὸ μάθη ὁ ἀφέντης της.

Γιὰ πολλὴ ὥρα ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει νὰ ψάχνη ἀνήσυχος. Ξαφνικὰ τὰ πόδια του σταματοῦν ἀπότομα. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του ξεπετάγονται ἀπ' τὶς κόγχες τους: Κάτω καὶ μπροστά του, ἀντικρύζει κάτι ἀπίστευτο! Κάτι τρομακτικό!...

... ...

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Καλύτερα ὅμως νὰ πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μὲ 'τὴ σειρά τους. Κι' ἂς ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν προχθεσινὴ τραγικὴ νύχτα ποὺ πέρασε ἡ Ζούγκλα.

... ...

— Ὀοοοούουουου!... Ὀοοοούουουουου!...

Τρομακτικὴ κραυγὴ σχίζει ξαφνικὰ τὸ φωτεινὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Εἶναι μιὰ νύχτα καλοκαιριάτικη μὲ ὁλόγιομο φεγγάρι στὸν οὐρανό.

— Ὀοοοούουουου!... Ὀοοοούουουου!...

Ἡ παράξενη αὐτὴ κραυγὴ μοιάζει μὲ μουγγρητὸ προϊστορικοῦ θηρίου. Στὸ ἄκουσμά της τρέμουν θεριὰ κι' ἀγρίμια!...

Ὁ Ταρζὰν κοιμᾶται βαθειὰ στὴ σπηλιά του. Στὸ βάθος της — σ' ἕνα χωριστὸ ἄνοιγμα μὲ βαρειὰ ξυλένια πόρτα — βρίσκεται βυθισμένη στὸν ὕπνο κι' ἡ Ζοχράν, ἡ πανώρια ἀραπίνα ποὺ φροντίζει γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὸν ὑπηρετεῖ.

Τὸ κορμὶ τῆς παράξενης αὐτῆς νέας εἶναι φιδίσιο καὶ σκληρὸ σὰν μάρμαρο. Τὰ μάτια της ἄγρια καὶ σκοτεινὰ σὰν τοῦ πεινασμένου ὄρνιου. Τὰ χείλια της σαρκώδη καὶ κόκκινα σὰν τίγρις ποὺ μόλις ἔχει κατασπαράξει κάποιο θῦμα της.

Τρομερὴ γυναίκα ἡ Ζοχράν!

Γεννήθηκε στὴν καλύβα ἑνὸς φτωχοῦ ἰθαγενοῦς ψαρᾶ τῶν ποταμιῶν καὶ τῶν λιμνῶν. Μεγάλωσε μέσα στὴ στέρησι καὶ στὴ μιζέρια. Ὅμως αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ γίνῃ ὄμορφη σὰν τὰ ξωτικὰ λουλούδια τῶν κάκτων.

Ὁ καλόκαρδος Καρβούχ, ὁ ξακουσμένος φύλαρχος μιᾶς μακρυνῆς περιοχῆς, ἔτυχε νὰ τὴν ἀντικρύσῃ κάποτε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες ἀσχολίες της: Ἡ ἀτρόμητη καὶ χειροδύναμη Ζοχρὰν εἶχε βουτήξει στὰ βαθειὰ νερὰ μιᾶς λίμνης καὶ πάλευε μ' ἕναν πεινασμένο κροκόδειλο. Τὸ φολιδωτὸ ἑρπετὸ πάσχιζε ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὶς τεράστιες μασσέλες του τὸ κορμί της κι' ἐκείνη ζητοῦσε μ' ἕνα φονικὸ μαχαίρι νὰ σχίσῃ τὴ μολακιὰ κι' ἀπροστάτευτη κοιλιά του.

Τρομαγμένος ὁ καλὸς Καρβοὺχ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς πανώριας αὐτῆς κόρης, βούτηξε ὁ ἴδιος στὰ νερὰ γιὰ νὰ τὴν σώσῃ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ φοβερὴ Ζοχρὰν εἶχε καταφέρει νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι της στὴν κοιλιὰ τοῦ πεινασμένου κροκόδειλου. Τὰ γαλαζοπράσινα νερὰ τῆς λίμνης βάφτηκαν κατακόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ ἀπαίσιου ἑρπετοῦ ποὺ ἄρχισε ἀμέσως νὰ ξεψυχάῃ, σπαρταρῶντας δαιμονισμένα καὶ χτυπώντας μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὴν οὐρά του δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἔτσι, ποὺ τὰ αἱματοβαμμένα νερὰ τινάζονταν στὸν ἀέρα!

Μὲ ἀφάνταστο κίνδυνο τῆς ζωῆς του ὁ καλόκαρδος φύλαρχος κατάφερε νὰ σώσῃ τὴν ὄμορφη μαύρη Ζοχρὰν ἀπὸ βέβαιο χαμὸ καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ ἔξω στὴν ὄχθη. Ἕνα μονάχα κτύπημα τῆς τρομερῆς οὐρᾶς τοῦ λαβωμένου ἑρπετοῦ, θὰ ἔφθανε γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸ θάνατο.

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΤΥΧΗ

Ὁ Καρβοὺχ μαγεμένος ἀπ' τὴν ὀμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὴν τόλμη τῆς Ζοχράν, τὴν πῆρε στὸ χορταρένιο παλάτι του καὶ τὴν ἔκανε σωστὴ βασίλισσα. Τίποτα δὲν τῆς ἔλλειπε καὶ κάθε ἐπιθυμία της ἦταν γι' αὐ-

τὸν διαταγή.

Ἔτσι πέρασαν μερικὰ χρόνια, ὥσπου ἡ πανώρια ἀραπίνα ἄκουσε τυχαῖα νὰ μιλοῦν κάποτε γιὰ κάποιον Ταρζάν. Ἄκουσε νὰ λένε πὼς ζοῦσε μονάχος σὲ μιὰ μακρυνὴ μεγάλη σπηλιά. Πὼς πάλευε μὲ τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ θεριὰ τῆς Ζούγκλας. Πὼς ἦταν ὄμορφος, δυνατὸς κι' ἀτρόμητος!...

Ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν τὴ Ζοχρὰν νὰ νοιώση μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τὸν γνωρίση. Νὰ γίνη σκλάβα του καὶ νὰ ζήση κι' αὐτὴ στὴ σπηλιά του: Νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὶς χαρὲς καὶ τὶς λῦπες τῆς ζωῆς...

Ὥσπου μιὰ νύχτα νοιώθει τὸ ἄγριο αἷμα της νὰ κοχλάζη καὶ τὸ τρελλὸ πάθος της γιὰ τὸν ἄγνωστο Ταρζὰν νὰ τὴν τυφλώνη.

Καρφώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι στὴν καρδιὰ τοῦ κοιμισμένου εὐεργέτη της: τοῦ καλοκαρδου κι' εὐγενικοῦ φυλάρχου Καρβοὺχ. Καὶ πετάει τὸ μονάκριβο παιδί της στὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ κοντινοῦ ποταμιοῦ.

Ὕστερα, μὲ σύμμαχό της τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἀφέγγαρης νύκτας, φεύγει κρυφὰ ἀπ' τὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ θύματός της. Ἀτέλειωτες μέρες καὶ νύχτες περιπλανιέται στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα. Παλεύει μὲ καννίβαλους καὶ θεριὰ ποὺ λαχταροῦνε νὰ καταβροχθίσουν τὶς τρυφερὲς σάρκες της. Ὥσπου τέλος καταφέρνει νὰ βρῆ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἐκεῖ πέφτει στὰ πόδια τοῦ Ταρζὰν καὶ τὸν θερμοπαρακαλεῖ μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Κράτησέ με κοντά σου, ὄμορφε καὶ γενναῖε, Λευκέ! Θὰ σ' ἀγαπῶ παντοτεινὰ καὶ θὰ κάνω τὴ ζωή σου χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη!...

Ὁ Ταρζὰν θέλει νὰ ζῆ καὶ νὰ χαίρεται τὴ Ζούγκλα μονάχος:

— Πήγαινε, καλή μου κοπέλλα, τῆς λέει. Ξαναγύριοε κοντά στοὺς δικούς σου. Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσω. Θὰ γίνης, κοντά μου πολὺ δυστυχισμένη... Φῦγε γρήγορα πρὶν ὁ ἥλιος κρυφτῆ στὴ δύσι του καὶ τὸ σκοτάδι ξυπνήση τὰ πεινασμένα θεριά.

Ὅμως ἡ Ζοχρὰν δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὶς ξεφορτωθῆ τόσο εὔκολα. Ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι στὸ σκληρόκαρδο Ταρζάν, τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη της τὸ φονικὸ μαχαίρι καὶ κάνει νὰ τὸ βυθίση μ' ὁρμὴ στὴν καρδιά της, μουρμουρίζοντας:

— Τότε καλύτερα νὰ πεθάνω!...

Γρήγορος, ὅπως πάντοτε, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, μόλις προφθαίνει ν' ἁρπάξη τὸ ὡπλισμένο χέρι της καὶ νὰ τὴ συγκρατήση ἀπ' τὸν αὐτοσκοτωμό.

Ὕστερα, συγκινημένος ἀπ' τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς ἀγάπης της, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχῶντας μὴ γίνη αἰτία νὰ χάση τὴ ζωή της μιὰ τόσο νέα κι' ὄμορφη γυναίκα, τῆς λέει:

— Ἔστω... Θὰ μείνης ἐδῶ στὴ σπηλιά μου. Στὸ βάθος της ὑπάρχει ἕνα χωριστὸ ἄνοιγμα μὲ βαρειὰ ξυλένια πόρτα ποὺ ἀμπαρώνεται γερὰ ἀπὸ μέσα. Ἔτσι τὶς νύχτες, κι' ὅταν ἀκόμα ἐγὼ λείπω ἀπ' τὴ σπηλιά, θὰ κοιμᾶσαι σίγουρη καὶ προστατεμένη ἀπ' τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πεινασμένα θεριά!... Μεῖνε ἐδῶ καὶ φρόντιζε γιὰ τὴν τροφή μου καὶ τὴν πάστρα τῆς σπηλιᾶς. Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν θὰ σὲ χρειαστῶ ποτέ!...

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

— Ὀοοοούουουου!... Ὀοοοούουου!...

Ἡ παράξενη κι' ἄγρια φωνὴ ξαφνιάζει τὸν κοιμισμένο Ταρζάν. Τὸ ἴδιο καὶ τὴ Ζοχράν, ποὺ ὅπως ξέρουμε κοιμᾶται μονάχη στὸ ἀμπαρωμένο κελλί της. Ἔτσι ξυπνοῦν ἀνήσυχοι κι' οἱ δυό καὶ βγαίνουν στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τους. Ἀφουγγράζονται ἀνήσυχοι.

Τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ χτυπάει τώρα πιὸ ἔντονα στ' αὐτιά τους. Κάτω στὰ πόδια τους βλέπουν τὴ Βὰτ νὰ τρέμη σύγκορμη.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τοῦ Ταρζὰν φωτίζονται παράξενα. Μιὰ φοβερὴ ὑποψία περνάει ἀπ' τὸ νοῦ του. Ἄθελα ξαναγυρίζουν στὴ μνήμη του τὰ παράξενα λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ Μίρχ, ἡ μαύρη γρηὰ μάγισσα

Ὁ φύλαρχος βλέπει τὴν πανώρια Ζοχρὰν νὰ κινδυνεύη μπροστὰ στὶς ἀνοικτὲς μασσέλες τοῦ θηρίου.

τῆς Ζούγκλας. Ἡ σοφὴ αὐτὴ γερόντισσα, ποὺ οἱ φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ζούγκλας τὴ λατρεύουν σὰν θεό τους.

Πρὶν λοιπὸν ἀπὸ τρία φεγγάρια ἡ γρηὰ Μίρχ, περνῶντας τυχαῖα ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα, σταματησε στὴ σπηλιά του. Κι' ἀφοῦ ἤπιε νερὸ καὶ ξαπόστασε, τοῦ εἶπε μὲ τὴ βραχνὴ παράξενη φωνή της.

— Ταρζάν, βασιλιᾶ τῆς Ζούγκλας! Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω, μὰ πρέπει νὰ στὸ πῶ: Τὸ ἄστρο σου γέρνει στὴ δύσι του!... Ἕνας ἄλλος βασιλιᾶς ἔρχεται νὰ μοιραστῆ τὸ θρόνο καὶ τὴ δόξα σου!...

Ὁ Ταρζὰν ποὺ θυμᾶται τὰ λόγια της, ἀναρωτιέται τώρα;

—Θέλεις νὰ βγοῦν ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἶπε ἡ μαύρη γερόντισσα;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ξανακούει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ ἄγνωστου ἀντίπαλου:

— 'Οοοοούουουου!... 'Οοοοούουουου!...

Καὶ τὰ δόντια 'του τρίζουν ἀπ' τὸ θυμό:

— "Οχι!... Κανένας δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὰ βάλη μαζί μου! 'Εγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν, ποὺ δὲν νικήθηκα ποτέ!...

"Υστερα γυρίζοντας στὴ Ζοχράν, τῆς λέει:

— Περίμενε ἐδῶ ἐσύ... 'Εγὼ θὰ πεταχτῶ ὡς τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας Μίρχ. Κάτι πρέπει νὰ τὴ ρωτήσω...

Καὶ ξεκινάει βιαστικὸς μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύκτας. Πίσω του ὅμως ἀκούει πατημασιές... Εἶναι ἡ Ζοχρὰν ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ.

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μείνης στὴ σπηλιά; τὴ ρωτάει ἄγρια.

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται. 'Αλλὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ 'ρθῶ μαζί σου. "Αν κινδυνέψης ἐσύ, θὰ κινδυνέψω κι' ἐγώ. "Αν πεθάνης, θὰ πεθάνω.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτη οἶκτο, ἀλλὰ καὶ περιφρόνησι.

— Μπορεῖς νἄρθης, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Σὲ παρακαλῶ ὅμως ἄλλοτε νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσης γιὰ τὰ αἰσθήματά σου. Γιὰ μένα δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ πιστὴ ὑπηρέτρια, ποὺ φροντίζει γιὰ τὴν τροφή μου καὶ τὴν πάστρα τῆς σπηλιᾶς.

'Η πανώρια Ζοχρὰν δαγκώνει τὰ χείλια της γιὰ τὴν προσβολή. Δὲν λέει ὅμως τίποτα καὶ ἀκολουθεῖ ὑποτακτικὰ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

... ...

Εἶναι μεσάνυχτα πιὰ ὅταν ὁ Ταρζὰν κι' ἡ ὄμορφη μαύρη ἰθαγενὴς φθάνουν στὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας Μίρχ. 'Η ἀραπίνα κάνει νὰ μπῆ πρώτη. "Ομως ὁ λευκὸς γίγαντας τὴν ἐμποδίζει:

— Περίμενε ἀπ' ἔξω, τῆς λέει ψυχρά. Θέλω νὰ μιλήσω μονάχος μου μὲ τὴ σοφὴ γερόντισσα. Σοῦ τὸ ἔχω πῆ πολλὲς φορὲς: Δὲν ἔχεις καμμιὰ θέσι καὶ κανένα δικαίωμα ν' ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου. Κατάλαβες;

— Ναί, ψιθυρίζει ὑπάκουα ἡ Ζοχράν. "Ομως τὰ μαῦρα μάτια της γίνονται ἀκόμη πιὸ σκοτεινά.

ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΠΟΥ ΜΕΘΑΕΙ

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ταρζὰν βρίσκεται μόνος μέσ' στὴ σπηλιὰ καὶ σκύβοντας φυλάει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι τῆς καλῆς μάγισσας.

— Μίρχ, τὴ ρωτάει μὲ δέος. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ οὐρλιάζει σὰν δαίμονας τούτη τὴν καταραμένη νύχτα; "Ανθρωπος ζωντανός, ἢ βρυκόλακας ποὺ διψάει γιὰ αἷμα;

'Η μαύρη γερόντισσα χαμογελάει. Δυὸ-τρία στραβὰ ἀλλὰ κάτασπρα δόντια φαντάζουν στ' ἄνοιγμα τῶν χειλιῶν της.

— Μὴ βιάζεσαι, τοῦ ἀποκρίνεται. Δὲν θ' ἀργήσης νὰ μά-

θης αὐτὸ ποὺ ζητᾶς.

Ἡ σοφὴ μάγισσα παίρνει ἀμέσως μιὰ μεγάλη πήλινη κούπα καὶ ρίχνει μέσα τὰ ξερὰ φύλλα κάποιου παράξενου βότανου. Τρίβει ὕστερα δυὸ ἀστραφτερὲς μαῦρες πέτρες καὶ τοὺς βάζει φωτιά.

Ἀπ' τὴν κούπα ξεπετάγεται γρήγορα ἕνας γαλάζιος μεθυστικὸς καπνός. Κι' ἡ μάγισσα Μὶρχ σκύβει πάνω του καὶ τὸν ρουφάει λαίμαργα μὲ βαθειὲς ἀνάσες.

Ἔτσι, τὰ μάτια της ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ νὰ θολώνουν. Τὸ ζαρωμένο πρόσωπό της παίρνει παράξενη ἔκφρασι καὶ τὰ λιγοστὰ κάτασπρα δόντια της σφίγγονται δυνατὰ καὶ τρίζουν ἀπαίσια.

Μεθυσμένη τώρα ἡ σοφὴ γερόντισσα, ἀπ' τοὺς μαγικοὺς γαλάζιους καπνούς, ἀρχίζει νὰ παραμιλάη:

— Ναί, Τσρζάν!... Μέχρι σήμερα ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄρχοντας τῆς ἀπέραντης κι' ἄγριας Ζούγκλας. Τώρα ὅμως φτάνει ὁ μελαψὸς γίγαντας, ὁ Γκαούρ!... Εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο καὶ γεροδεμένο παλικάρι τοῦ κόσμου!... Κανένας δὲν εἶναι πιὸ δυνατὸς κι' ἀτρόμητος ἀπ' αὐτόν. Τὰ θεριὰ καὶ τ' ἀγρίμια παραμερίζουν στὸ διάβα του καὶ μουγγρίζοντας τρομαγμένα τρέχουν νὰ κρυφτοῦν στὶς σπηλιές τους. Γρήγορα ὅλοι ἐδῶ στὴ Ζούγκλα θὰ τὸν προσκυνήσουν γι' ἄρχοντά τους.

Ὁ Ταρζὰν ἀκούει τὸ παραμιλητὸ τῆς μαύρης μάγισσας κι' ἡ ψυχή του πλημμυρίζει ἀπὸ θανάσιμο μῖσος:

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Γκαούρ; τὴ ρωτάει ἀδιάφορα τάχα.

— Εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος μελαψὸς ἄνδρας, τ' ἀποκρίνεται. Δεκαοκτὼ φορὲς ἔχουν λουλουδιάσει τὰ δέντρα ἀπ' τὴν Ἄνοιξι ποὺ γεννήθηκε... Τὰ μάτια του ἀστράφτουν σὰ δυὸ μεγάλα μαῦρα διαμάντια! Εἶναι καλὸς κι' ἥμερος σὰν ζαρκάδι. Ἀτρόμητος καὶ δυνατὸς σὰν λιοντάρι. Τὸ κορμί του εἶναι σκληρὸ σὰν τ' ἀτσάλι κι' ἡ ψυχή του μαλακιὰ σὰν τὸ κερὶ τῆς μέλισσας.

Οὔτε μαχαίρι, οὔτε κανένα ὅπλο πιάνει ποτὲ στὰ τίμια κι' ἀνδρικὰ χέρια του. «Τὰ ὅπλα εἶναι γιὰ τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἄνανδρους», τοῦ εἶχε πῆ κάποτε ἕνας ἱεραπόστολος... Ὁ ὑπέροχος Γκαοὺρ παλεύει μονάχα μὲ τὰ δυὸ χέρια. Καὶ μονάχα σὰν οἱ ἀντίπαλοι τύχη νἆναι πολλοι, ἢ πιὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτόν, τότε σπάζει κανένα κλαδὶ ποὺ γίνεται στὰ χέρια του φοβερὸ καὶ τρομερὸ ρόπαλο!

— Καὶ τί ἄλλα κάνει ὁ Γκαούρ σου; ρωτάει εἰρωνικὰ τώρα τὴ μάγισσα ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἡ σοφὴ γερόντισσα τ' ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Μ' ἕνα σφίξιμο τρίβει τὴν πέτρα στὴν παλάμη του... Μπορεῖ ν' ἁρπάξη ἀπ' τὶς μασσέλες ἕναν κροκόδειλο καὶ νὰ τὸν σχίση στὴ μέση... Μπορεῖ νὰ τραβήξη καὶ νὰ ξερριζώση τὴν χοντρὴ προβοσκίδα καὶ τοῦ πιὸ μεγαλόσωμου ἐ-

λέφαντα. Στὴ στεριὰ τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ ἐλάφι. Στὴ θάλασσα ξεπερνάει τὸ δελφίνι. Ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο πετάει σὰν ἀητός. Ἡ ψυχή του κλείνει ὅλο τὸ ἄγριο μεγαλεῖο τῆς Ζούγκλας κι' ἡ καρδιά του δὲν ἔχει γνωρίζει ποτὲ τὸ φόβο!...

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΓΟΡΙΛΑΙΝΑΣ

Κι' ἡ μεθυσμένη ἀπ' τοὺς καπνοὺς μάγισσα Μὶρχ συνεχίζει τὸ ἀτέλειωτο παραμιλητό της. Τὰ αὐτιά τοῦ Ταρζὰν ρουφοῦν ἀχόρταγα τὰ λόγια της, ὅμως ἡ καρδιά του σφίγγεται δυνατὰ στὴ μαρτυρικὴ μέγγενη τῆς ζήλειας.

Ἂς ἀκούσουμε κι' ἐμεῖς τὰ λόγια της:

— Πατέρας τοῦ Γκαοὺρ ἦταν ἕνας ρωμαλέος κι' ἀτρόμητος λευκὸς κυνηγός. Εἶχε ἔρθει στὴ Ζούγκλα ἀπὸ μιὰ μικρὴ κι' ἔνδοξη χώρα: Τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα!... Μητέρα τοῦ Γκαοὺρ ἦταν μιὰ πανώρια μελαψὴ γυναίκα τῆς ἄγριας περιοχῆς. Ἀπ' τὴν ξακουσμένη φυλὴ τῶν ἀπογόνων τοῦ Μεγαλέξανδρου! Ὁ κυνηγός, ἡ συντρόφισσά του κι' οἱ ἰθαγενεῖς βοηθοί, περνοῦσαν κάποτε μιὰ ἄγρια περιοχή. Ἡ μελαψὴ γυναίκα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τὸ μονάκριβο μωρό τους. Δὲν ἦταν ἀκόμα τριῶν μηνῶν.

»Ξαφνικὰ ὁ λευκὸς ἄνδρας βλέπει ἀντίκρυ του κάποιο σπάνιο θήραμα, ποὺ τὸν γεμίζει χαρά. Εἶναι ἕνας τεράστιος θηλυκὸς γορίλλας ποὺ σέρνει μαζὶ καὶ τὸ μικρό του.

»Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική. Γιατὶ ἂν ὁ κυνηγὸς μπορέση νὰ σκοτώση τὴ γορίλλαινα θὰ πιάση ζωντανὸ τὸ μικρό της. Καὶ θὰ τὸ πουλήση πανάκριβα σὲ κάποιο Ζωολογικὸ κῆπο.

»Σηκώνει λοιπὸν γρήγορα τ' ὅπλο του καὶ πυροβολεῖ. Ταυτόχρονα ὅμως ἡ γορίλλαινα κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι γιὰ νὰ φύγη. Κι' ἔτσι, αὐτὴ μὲν γλυτώνει τὸ βέβαιο θάνατο, μὰ ἡ σφαῖρα χτυπάει τὸ ἄμοιρο μικρό της καὶ τὸ σκοτώνει.

»Ὁ θηλυκὸς γορίλλας ποὺ βλέπει νεκρὸ τὸ σπλάχνο του, οὐρλιάζει μ' ἀφάνταστη λύσσα. Χτυπάει σὰν ταμποῦρλο τὰ στήθια του καὶ χυμάει στὸ λευκὸ κυνηγό. Ἐκεῖνος σηκώνει πάλι τ' ὅπλο του, σκοπεύει καὶ κάνει νὰ ξαναπυροβολήση. Μὰ δὲν προφθαίνει αὐτὴ τὴ φορά. Τὸ ἀνθρωπόμορφο θεριό, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει φθάσει κοντά, τοῦ ἁρπάζει τ' ὅπλο ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸ κτυπάει μὲ ὁρμὴ στὰ γόνατά του καὶ τὸ σπάζει στὰ δύο. Ὕστερα ἡ μανιασμένη γορίλλαινα ἀρχίζει νὰ σπαράζη τὸ λευκὸ κυνηγὸ μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια της.

»Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς σκορπίζονται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τρομαγμένοι. Μόνο ἡ μελαψὴ συντρόφισσα τοῦ λευκοῦ ἄνδρα τολμάει νὰ μείνη νὰ τὸν βοηθήση.

»Παρατάει κάτω τὸ μονάκριβο μωρό της καὶ χύνεται

σὰν τρελλὴ πάνω στὸ ἐξαγριωμένο κι' ἀκράτητο θεριό. Εἶναι ὅμως ἀργά. Ὁ λευκὸς ἄνδρας ἔχει ξεψυχήσει..

»Ἔτσι ἡ μανιασμένη γορίλλαινα χύνεται τώρα πάνω σ' αὐτὴν καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὴν ἔχει κάνει κομμάτια.

»Ὕστερα γυρίζει νὰ πάρη τὸ μωρό της. Δὲν τὸ βρίσκει ὅμως. Πρὶν λίγες στιγμὲς μιὰ πεινασμένη ὕαινα τὸ εἶχε ἁρπάξει καὶ φύγει τρέχοντας.

»Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται κλᾶμα μωροῦ πιὸ πέρα. Ἡ γορίλλαινα κοντοστέκεται κι' ἀφουγκράζεται. Τέλος προχωρεῖ ἀργὰ καὶ πλησιάζει. Εἶναι ἕνα μελαψὸ ἀνθρώπινο μωρό... Γιὰ λίγο τὸ κυττάζει σὰν συλλογισμένη κι' ἀναποφάσιστη. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά της καὶ σκαρφαλώνει γρήγορα σ' ἕνα κοντινὸ δέντρο. Κι' ἀπ' ἐκεῖ, χάνεται γρήγορα στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας.

»Ἔχασε τὸ δικό της παιδί; Θὰ παρηγορηθῆ μὲ τὸ ξένο!

»Ἔτσι, πηδῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φέρνει τὸ μελαψὸ μωρὸ στὴ φωλιά της. Τὸ θηλάζει στὰ στήθια της καὶ τὸ μεγαλώνει σὰν δικό της παιδί. Καὶ φυσικά, τὸ ἀγαπάει σὰν πραγματική του μάννα...

»Ὁ μικρὸς ἀνθρωπάκος ἀνατρέφεται σὰν γορίλλας, ὥσπου γίνεται κάποτε ἕνα γιγαντόσωμο μελαψὸ παλικάρι! Ἕνα παλικάρι ποὺ ἔχει τὴν ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα, καὶ τὴ δύναμι τοῦ θεριοῦ ποὺ τὸ θήλασε.

»Ἀπ' τὴ μάννα του κληρονόμησε τὸ μελαψὸ χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ κορμιοῦ του. Τὰ ἐβένινα σγουρὰ μαλλιά! Τ' ἄγρια φλογερὰ μαῦρα μάτια!...

»Ἀπ' τὸν πατέρα του πῆρε τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. Καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί. Πῆρε ἀκόμα τὴν ἐξυπνάδα καὶ προπαντὸς τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή.

»Ὁ νέος αὐτὸς νομίζει τὴ γορίλλαινα πραγματικὴ μητέρα του. Τὴν ἀγαπάει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καλῆς καρδιᾶς του.

»Μὰ ἡ ἄμοιρη γορίλλαινα εἶναι τώρα πιὰ μιὰ ἀδύναμη γρηά. Ὁ «Γιὸς» σκαρφαλώνει στὰ δέντρα καὶ τὴν τρέφει μὲ καρποὺς καὶ γλυκόγυμα φροῦ-

Κι' ὁ φυλαρχος Καρβοὺχ ποὺ κοιμᾶται, δὲν πρόκειται νὰ ξαναξυπνήση ποτέ!

τα.

»Ἔτσι κάποτε ποὺ τὸ μελαψὸ παλικάρι εἶχε βγῆ γιὰ νὰ φέρη τροφὴ τῆς γερασμένης κι' ἀνήμπορης «Μητέρας» του, ἡ ἄμοιρη γορίλλαινα ἔπεσε στὰ νύχια πεινασμένης τίγρης.

»Ὁ «Γιὸς» ἀκούει τὶς σπαρακτικὲς φωνὲς τῆς μάννας καὶ πηδῶντας ἀπ' τὰ κλαδιὰ κάποιου θεόρατου δέντρου τρέχει σὰν τρελλὸς νὰ τὴ σώση.

»Ἁρπάζει τὴν τίγρη ἀπ' τὸ λαιμό, παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί της καὶ καταφέρνει νὰ τὴ δαμάση καὶ νὰ τὴν πνίξη... Εἶναι ὅμως ἀργά, ἀλλοίμονο... Γιατὶ στὸ μεταξὺ ἡ γρηὰ γορίλλαινα ἔχει ξεψυχήσει.

»Δακρυσμένο τώρα τὸ μελαψὸ παλικάρι σκεπάζει μὲ λουλουδιασμένα κλαδιὰ τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ θεριοῦ ποὺ νομίζει πὼς εἶναι «Μητέρα» του. Γδέρνει ὕστερα τὴν τίγρη καὶ μ' ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν προβιά της τυλίγει τὴ μέση του.. Καὶ πρὸς τὸ σούρουπο φεύγει ἀργά, ἀφήνοντας γιὰ πάντα τὸ μέρος ποὺ δεκαέξη ὁλόκληρα χρόνια ἔζησε καὶ μεγάλωσε...

»Κάτι τοῦ λέει μέσα του πὼς δὲν εἶναι ἄγριο θεριό. Νοιώθει ἕναν ἀνείπωτο πόθο νὰ μάθη τὶ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὰ μακρυνὰ γαλάζια βουνὰ ποὺ τὸν τριγυρίζουν.

»Νὰ μιλήση, σὰν ἄνθρωπος, δὲν ξέρει... Μπορεῖ ὅμως νὰ καταλαβαίνη καὶ νὰ μιλάη ὅλες τὶς γλῶσσες τῶν ζώων. Ἐκείνων ποὺ βρίσκονται στὴ στεριά. στὸ νερὸ καὶ στὸν ἀέρα... Καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ ταξίδι του στὸ Ἄγνωστο!

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

»Νὰ ὅμως ποὺ στὸ δρόμο μιὰ τρομερὴ περιπέτεια τὸν περιμένει: Καθὼς προχωρεῖ νύχτα σὲ μιὰ ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας, ἀκούει ξαφνικὰ μπροστά του τρομαγμένο βέλασμα ἄγριου κατσικιοῦ...

»Τὸ μελαψὸ παλικάρι δὲν τρώει ποτὲ κρέας. Μόνο καρπούς, φροῦτα, μέλι καὶ τρυφερὰ βλαστάρια. Φαντάζεται ὅμως πὼς τὸ μικρὸ ζῶο κινδυνεύει. Καὶ τρέχει κοντά του νὰ τὸ βοηθήση.

»Ἔτσι, πέφτει σὲ μιὰ βαθειὰ παγίδα σκαμμένη στὴ γῆ καὶ σκεπασμένη μ' ἀδύναμα κλαδιά. Τὸ ἀγριοκάτσικο ἦταν δόλωμα. Τὸ εἶχαν δέσει ἐκεῖ λευκοὶ κυνηγοί, ποὺ ζητοῦσαν νὰ ξεγελάσουν καὶ νὰ πιάσουν ζωντανὴ μιὰ τίγρη.

»Ἀπὸ τότε ὁ ἄμοιρος νέος ἄρχισε νὰ ζῆ, αἰχμάλωτος σὰν θεριό, σὲ μιὰ γερὴ σιδερένια κλούβα.

»Μὲ λύσσα καὶ μανία χτυπιέται ὁ ἄμοιρος καὶ σπαράζει, ζητῶντας νὰ σπάση τὰ σίδερα καὶ νὰ λευτερωθῆ... Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς τὰ κάγγελα τοῦ κλουβιοῦ εἶναι πιὸ δυνατὰ ἀπ' τὰ μπράτσα του.

»Οἱ λευκοὶ κυνηγοὶ ποὺ τὸν ἔπιασαν εἶναι κατενθουσιασμένοι. Θὰ φέρουν στὴν πατρίδα τους ἕνα τόσο σπάνιο ἀνθρωπόμορφο θηρίο. Θὰ τὸν πουλήσουν σὲ κανένα μεγάλο τσίρκο καὶ θὰ γεμίσουν χρυ-

σαφι!

»Τὸν περιποιοῦνται λοιπὸν ὅσο περισσότερο μποροῦν καὶ τὸν καλοπιάνουν. Ὅσπου μὲ τὸν καιρὸ ὁ ἅγριος Νέος ἀρχίζει νὰ ἡσυχάζη. Ἀρχίζει νὰ τοὺς δείχνη ἐμπιστοσύνη... Καὶ μένει αἰχμάλωτος στὸ κλουβὶ κοντά τους δυὸ ὁλόκληρα χρόνια...

»Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ λευκοὶ κυνηγοὶ τὸν δασκαλεύουν. Σιγὰ-σιγὰ τὸν μαθαίνουν τὴ γλῶσσα τους. Κι' ὁ «Γιὸς τῆς Γορίλλαινας» καταφέρνει νὰ λέη τώρα ἁπλὰ τὶς πρωτόγονες σκέψεις του...

»Οἱ ἴδιοι λευκοὶ κυνηγοί, οἱ ἀφέντες του, τοῦ δίνουν καὶ τὸ ὄνομα Γκαοὺρ, ποὺ στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν θὰ πῆ «Κεραυνός».

»Τέλος, κάποια νύχτα, ὁ Γκαοὺρ καταφέρνει σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ σπάση τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ του. Καὶ βγαίνοντας ἔξω, λεύτερος πιά, τρέχει καὶ χάνεται στὴ πυκνὴ κι' ἀνεξερεύνητη Ζούγκλα... Ἔτσι φθάνει τυχαία καὶ στὴν περιοχὴ ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει ὁ ὑπέροχος λευκὸς γίγαντας καὶ ἥρωας Ταρζάν.

»Ὁ Γκαοὺρ ἔχει ἀκούσει ἀπ' τοὺς λευκοὺς πολλὰ γιὰ τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας: γιὰ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι, τὴν ἀτρόμητη καρδιὰ καὶ τὴν περήφανη παλικαριά του!..

. . . . . .

Νὰ λοιπὸν ποιὸς. εἶναι μὲ λίγα λόγια ὁ τρομερὸς Γκαοὺρ! Ὁ ἀγριάνθρωπος ποὺ ὀὐρλιάζει ἀπαίσια καὶ τρομακτικὰ αὐτὴ τὴ νύχτα.

Ἔτσι τὸν περιέγραψε στὸ παραμιλητό της ἡ μεθυσμένη ἀπ' τοὺς γαλάζιους καπνοὺς μάγισσα Μίρχ...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ὁ Ταρζὰν ποὺ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τῆς σοφῆς γερόντισσας ἔχει πιὰ πάρει τὴν ἀπόφασί του:

— Δυὸ κεφάλια δὲν χωροῦν σ' ἕνα στέμμα, μουρμουρίζει. Πρέπει νὰ συναντηθῶ καὶ νὰ μονομαχήσω τίμια μὲ τὸν Γκαούρ. Ὅποιος σταθῆ πιὸ δυνατός, θὰ ζήση. Κι' αὐτὸς ποὺ θὰ ζήση, θὰ βασιλέψη στὴν ἄγρια κι' ἀπέραντη Ζούγκλα.

Γι' αὐτὸ ρωτάει περίεργος τὴ μάγισσα:

— Πέσ' μου Μίρχ, ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ; Θέλω νὰ πάω νὰ μετρηθῶ μαζί του.

Ἡ μαύρη γερόντισσα τ' ἀποκρίνεται πρόθυμα:

— Γιὰ νὰ βρῆς τὴ σπηλιὰ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα πρέπει νὰ σκαρφαλώσης στὸ θεόρατο...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώση τὰ λόγια της. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας, ἀκούγονται σπαρακτικὲς φωνές:

— Βοήθεια Ταρζά�!.. Σῶσε με, Ταρζαάαν!... Ὁ Γκαοὺρ μὲ παίρνειειει!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς πανώριας Ζοχρὰν ποὺ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε ἀφήσει νὰ περιμένη ἀπ' ἔξω.

Μ' ένα πήδημα ὁ Ταρζὰν βγαίνει ἀνήσυχος ἀπ' τὴ σπηλιὰ καὶ φωνάζει:

— Ζοχραάααν!... Ποῦ εἶσαι Ζοχραάααν!...

Κι' ἀμέσως, τρέχοντας, ἀρχίζει νὰ ψάχνη ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ σκοτάδι.

Τὶ παράξενο ὅμως!.. Ὅσο κι' ἂν φωνάζη κι' ἂν ψάχνη, οὔτε ἀπόκρισι παίρνει ἀπ' τὴ Ζοχράν, οὔτε καταφέρνει νὰ τὴ βρῆ.

— Ζοχραάααν! τῆς ξαναφωνάζει τώρα σὰν πληγωμένο θερίο. Φώναξέ μου λοιπὸν γιὰ ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου καὶ νὰ καταλάβω ποὺ βρίσκεσαι!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματάει κι' ἀφουγγράζεται. Ἡ ἴδια ἐκνευριστικὴ σιωπὴ συνεχίζεται στὸ σκοτάδι. Ἡ πανώρια Ἀραπίνα ἔχει ἐξαφανιστεῖ. Λὲς κι' ἡ γῆς ἄνοιξε καὶ τὴν κατάπιε!

— Δειλὲ Γκαούρ, γιατὶ κρύβεσαι; οὐρλιάζει τώρα μὲ λύσσα ὁ Ταρζάν. Εἶσαι ἄνανδρος καὶ φοβᾶσαι νὰ μετρηθῆς μαζί μου. Γιατὶ ξέρεις καλὰ τὸ θάνατο ποὺ σὲ περιμένει ἀπ' τὰ χέρια μου!

Ἔτσι, ὁ λευκὸς γίγαντας, ψάχνοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ξεμακραίνει κάπως ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς Μίρχ... Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἀκούει τώρα ἀπ' ἐκεῖ σπαρακτικὰ ξεφωνητά:

— Βοήθεια, Ταρζά�ااااν!.. Μὲ πνίγειειει!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει τώρα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σὲ λίγο φθάνει ἀλαφιασμένος καὶ μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται μέσα στὴ σπηλιὰ...

Καὶ νά: Ἀντικρύζει μπροστά του τὴ μαύρη γερόντισσα ποὺ ξεψυχάει. Πάνω στὸ δέρμα τοῦ κοκκαλιάρικου λαιμοῦ της φαντάζουν ἀπαίσια τὰ ματωμένα ἀχνάρια τῶν χεριῶν ποὺ τὴν ἔχουν στραγγαλίσει!

— Μ' ἔπνιξε, ψιθυρίζει βραχνὰ τώρα ἡ Μάγισσα.

— Ποιός; Πές' μου: ποιός; τὴ ρωτάει βιαστικὰ ὁ Ταρζάν.

Ἡ Μίρχ προσπαθεῖ νὰ κινήση τὰ μελανιασμένα χείλια της γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ. Βρίσκεται ὅμως, ἀλλοίμονο, στὶς τελευταῖες της στιγμές. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μιλήση. Μόνο κάποιος ἀπαίσιος ρόγχος ἀκούγεται νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ λαρύγκι της.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει ποιὸς θὰ ἦταν ὁ κακοῦργος στραγγαλιστὴς τῆς ἄμοιρης γερόντισσας: Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν Γκαούρ. Ἦρθε νὰ πνίξη τὴ Μάγισσα γιὰ νὰ μὴ προδώση ποῦ βρίσκεται ἡ κρυφὴ σπηλιά του.

Ἔτσι, καὶ τρελλὸς ἀπὸ πόθο νὰ μάθη τὸ μυστικὸ αὐτό, ξαναρρωτάει τὴν ἑτοιμοθάνατη:

— Πές' μου, καλή μου, Μίρχ; Ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ἡ γερόντισσα κλείνει ἀργὰ τὰ μάτια της. Κι' ἡ ψυχή της φτερουγίζει στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζὰν τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του. Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μπόρεσε νὰ μάθη τὸ

κρυφὸ λημέρι τοῦ ἀντιπάλου του.

Γρήγορα πάλι βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς νεκρῆς μάγισσας καὶ κλείνει τὸ ἄνοιγμά της μὲ μεγάλες καὶ βαρειὲς πέτρες. Ὕστερα φεύγει τρέχοντας καὶ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του...

Η ΒΑΤ ΛΑΓΩΝΙΚΟ

Καθὼς προχωρεῖ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, μιὰ τελευταία ἐλπίδα ἔρχεται νὰ φωτίση τὸ μυαλό του: Μήπως ἡ πανώρια Ζοχρὰν ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου κακούργου καὶ γύρισε στὴ σπηλιά τους; Μήπως τώρα βρίσκεται ἐκεῖ;

Καὶ τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ... Ὅταν ὅμως φθάνει στὴ σπηλιά, δὲν ἀντικρύζει ἐκεῖ παρὰ μόνο τὴν ἀγαπημένη μαϊμουδίτσα του: τὴν τετραπέρατη Βάτ.

Τὴ φωνάζει ἀμέσως κοντά του καὶ σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα τὴ ρωτάει:

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζοχράν;

Ἡ Βὰτ τὸν ἀκούει καὶ καταλαβαίνει τοὺς γρυλλισμοὺς τῆς γλῶσσας της. Ὕστερα, βγαίνει γρήγορα ἀπ' τὴ σπηλιά.

Γιὰ λίγο τριγυρίζει ἀπ' ἔξω μυρίζοντας μὲ τὴ μουσούδα της τὸ χῶμα. Εἶναι φανερὸ πὼς ψάχνει γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὶς πατημασιὲς τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τῆς πανώριας Ἀραπίνας.

Καὶ νά: Μόλις τὶς βρίσκει ἀρχίζει νὰ τὶς ἀκολουθῆ σὰν

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας Μίρχ. Ἡ πανώρια Ζοχρὰν τὸν ἀκολουθεῖ.

σκυλὶ ποὺ μυρίστηκε τ' ἀχνάρια λαγοῦ. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ξεμακραίνει καὶ χάνεται στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύκτας...

Ὁ Ταρζὰν ἀναπνέει μὲ ἱκανοποίησι. Εἶναι τώρα βέβαιος καὶ ἥσυχος πώς, γυρίζοντας ἡ Βάτ, θὰ ξέρη νὰ τοῦ πῆ ποῦ βρίσκεται ἡ χαμένη Ζοχράν. Κι' αὐτό, ὄχι τόσο γιατὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ κείνην, μὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸ κρυσφήγετο τοῦ ἄσπονδου ἐχθροῦ του: τοῦ τρομεροῦ Γκαούρ.

Στὸ μεταξύ, καθισμένος κάπου, τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ τ' ἀκονίζει σὲ μιὰ σκληρὴ

πέτρα. Τὸ θέλει νὰ γίνῃ πολὺ κοφτερό. Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα νὰ σχίση πέρα γιὰ πέρα τὰ στήθεια καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα!...

Τέλος ξαναβγαίνει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς κι' ἀφήνει ν' ἀντηχήσουν στὴ Ζούγκλα οἱ φοβερὲς κραυγές του:

— 'Αααοούουουου! 'Αααοούουουου!...

Φωνάζει τὸν Σόμ. Τὸν ἀγαπημένο καὶ πιστό του ἐλέφαντα. Κ' ἐκεῖνος φθάνει γρήγορα, ὑπακούοντας πρόθυμα στὴν πρόσκλησί του.

Στὸ μεταξὺ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθωριάζη. Ξημερώνει...

.. ..

'Ο Ταρζὰν κι' ὁ Σὸμ περιμένουν ὧρες ἀτέλειωτες ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τὸ γυρισμὸ τῆς Βάτ.

Ἔτσι ὁλόκληρη κ' αὐτὴ ἡ μέρα περνάει κι' ὁ ἥλιος ξαναγέρνει στὴ δύσι του, χωρὶς ἡ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα νὰ φανῆ.

Ὥσπου τέλος, καὶ λίγο πρὶν βγῆ τὸ φεγγάρι, ἡ Βὰτ φθάνει κοντά τους ἀλαφιασμένη. Κάτι λέει στὸν Ταρζὰν μὲ παράξενους γρυλλισμούς. Κι' ἐκεῖνος πηδάει ἀμέσως χαρούμενος στὴ ράχη τοῦ καλοῦ ἐλέφαντα καὶ ξεκινᾶνε...

Μπροστὰ προχωρεῖ ἀνυπόμονη ἡ μαϊμουδίτσα. 'Ο Σὸμ κι' ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀκολουθοῦν.

.. ..

ΠΤΩΣΙ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Οἱ ὧρες περνοῦν... Πλησιάζουν πιὰ μεσάνυχτα!...

'Η τετραπέρατη μαϊμουδίτσα σταματάει κάτω ἀπὸ ἕνα παράξενο βουνό, ποὺ λὲς πὼς χέρια προϊστορικῶν γιγάντων τόφτιαξαν, σωριάζοντας τεράστιους μαύρους βράχους, τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον!...

'Η Βὰτ δείχνει μὲ τὸ δεξὶ μπροστινὸ ποδαράκι της τὴ θεόρατη κορφὴ τοῦ πέτρινου αὐτοῦ βουνοῦ. Σὰ νὰ θέλη νὰ πῆ στὸν ἀφέντη της: —«'Εκεῖ πάνω βρίσκεται ἡ χαμένη Ζοχράν!».

'Ο Ταρζὰν καταλαβαίνει ἀμέσως καὶ μ' ἕνα θεαματικὸ πήδημα ξεπεζεύει ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ γιγαντόσωμου ἐλέφαντα. Ὕστερα, μόνος καὶ χωρὶς δισταγμό, ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη στ' ἀπόκρημνα βράχια. Τὸ ἀνέβασμα ποὺ ἐπιχειρεῖ εἶναι τρομερὰ δύσκολο κι' ἀφάνταστα ἐπικίνδυνο! Ὅμως ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δειλιάζει ποτέ!

Καὶ νά: Καθὼς ἀνεβαίνει ἀφήνει κάθε τόσο ν' ἀντηχήση ἡ φοβερὴ κραυγή του. Θέλει, ἔτσι, νὰ εἰδοποιήση τὸν Γκαοὺρ πὼς ἔρχεται νὰ λογαριαστῆ, μιὰ γιὰ πάντα, μαζί του.

Οἱ ἀπότομοι καὶ γλυστεροὶ βράχοι ποὺ σκαρφαλώνει εἶναι τρομεροί! Σὲ μιὰ στιγμὴ σταματάει καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω, κυττάζει μὲ φρίκη καὶ δέος. Ἕνα ἀπαίσιο καὶ τρομακτικὸ βάραθρο χάσκει κάτω ἀπ' τὰ πόδια του! Καὶ κρύος ἱδρώ-

τας λούζει τὸ μέτωπο τοῦ ἀτρόμητου λευκοῦ γίγαντα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ φθάνοντας λίγο πιὸ ψηλά, τὸ μάτι του ξεχωρίζει μιὰ ἀητοφωλιὰ ποὺ βρίσκεται κτισμένη ἀνάμεσα σὲ δυὸ βράχους. Ἕνας τεράστιος ἀητός, μέσ' ἀπ' αὐτήν, κυττάζει τὸν Ταρζὰν ἀνήσυχος.

Ξαφνικὰ στ' αὐτιὰ τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας φθάνει ἀπὸ ψηλὰ ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς Ζοχράν:

— Φυλάξου, Ταρζάν!... Ὁ Γκαοὺρ θὰ σὲ σκοτώση!...

Καὶ νά: Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς καὶ κάτι φοβερὸ γίνεται: Ἕνας μεγάλος βράχος ἀρχίζει νὰ κατρακυλάη ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ μὲ τρομακτικὸ θόρυβο.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τί ἔχει συμβεῖ: Ὁ ἀπαίσιος Γκαοὺρ θὰ ἔσπρωξε τὸ βράχο γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ φθάση στὴν κορφὴ ποὺ σίγουρα θὰ βρίσκεται ἡ σπηλιά του.

Ὁ Ταρζὰν βλέπει μὲ τρόμο τώρα τὸν μαῦρο ὄγκο νἄρχεται κατὰ πάνω του. Κι' ὁ βράχος αὐτός, καθὼς κατρακυλάει, σπάζει καὶ παρασύρει κι' ἄλλους βράχους καὶ πέτρες στὴν πτῶσι του.

Ὁ λευκός γίγαντας νοιώθει πὼς ἔχει φθάσει ἡ στερνή του πιὰ στιγμή. Κλείνει τὰ μάτια του καὶ περιμένει νὰ δεχθῆ τὸ μοιραῖο.

Καὶ νὰ τὶ ἀμέσως γίνεται: Ὁ μεγάλος βράχος ποὺ πέφτει φθάνει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ κτυπάει πάνω στὴν πέτρινη προεξοχὴ τοῦ βουνοῦ ποὺ κρατιέται ὁ Ταρζάν. Καὶ ἡ πέτρα σπάει φυσικά. Ἔτσι, ὁ ἄμοιρος τινάζεται στὸν ἀέρα κι' ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ βάραθρο.

ΖΩΝΤΑΝΟΣ Ἢ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Ἔχουν περάσει ἀρκετὲς ὧρες ἀπὸ τότε. Ὁ χρυσὸς ἥλιος ἔχει ξεπεταχτεῖ ἀπ' τὰ μακρυνὰ γαλάζια βουνά...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται κι' ἀνοίγει τὰ μάτια του. Κυττάζει γύρω του χαμένα...

Βλέπει πὼς βρίσκεται ξαπλωμένος κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος ἀπ' ὅπου ξεκίνησε τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ σκαρφαλώση στὴν κορφή.

Πλάϊ του παραστέκει θλιμμένη ἡ Βὰτ καὶ λίγο πιὸ πέρα βογγάει πονεμένα ὁ ἄμοιρος ἐλέφαντας Σόμ, μὲ μιὰ μεγάλη ματωμένη πληγὴ στὸ κεφάλι.

Ὁ Ταρζὰν κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τώρα νὰ θυμηθῆ. Μὰ ὅλες οἱ ἀναμνήσεις του σταματοῦν σ' ἕνα τραγικὸ σημεῖο. Θυμᾶται μόνο μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτη στὸ βάραθρο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ θύμησί του σκοτεινιάζει. Ἕνα τρομερὸ ἐρωτηματικὸ βασανίζει τὸ σκοτισμένο μυαλό του: Γιατὶ δὲν σκοτώθηκε; Γιατὶ δὲν γίνηκε χίλια κομμάτια;

— Ἴσως νἆμαι πεθαμένος, συλλογιέται.

Ἡ καλὴ Μάγισσα μεθάει ἀπ' τοὺς καπνοὺς ποὺ βγάζουν τὰ μαγικὰ βότανα καί...

Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆ κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ σηκωθῆ. Νὰ ὅμως ποὺ τὰ καταφέρνει καὶ στέκεται ὀρθός! Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ψάχνη τὸ κορμί του. Τί περίεργο! Καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι καὶ τὸ σῶμα του εἶναι ὅλα γερὰ κι' ἄθικτα. Ὅπως ἀκριβῶς ἦταν κι' ὅταν ξεκίνησε ἀπ' τὴ σπηλιὰ καβάλλα στὸ Σόμ, ἀκολουθώντας τὴν τετραπέρατη μαϊμουδίτσα.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται κι' ὁ νοῦς του πετάει στὴ Ζοχράν. Λυπᾶται ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐλευθερώση. Θυμᾶται καὶ τὸν ἀπαίσιο Γκαούρ, ποὺ δὲν κατάφερε νὰ συναντηθῆ καὶ νὰ μονομαχήση μαζί του. Καὶ τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Καὶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια!

Ὅμως ἕνα πονεμένο βογγητὸ τοῦ λαβωμένου Σὸμ τὸν συνεφέρνει γρήγορα. Τρέχει κοντὰ στὸν πιστό του ἐλέφαντα καὶ πλένει μὲ καθάριο νερὸ τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ του. Ὕστερα μαζεύει ἀπὸ γύ-

ρω καὶ βάζ,ει πάνω της θαυματουργὰ βότανα τῆς Ζούγκλας.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ὁ πιστὸς του ἐλέφαντας παίρνει τὸ καλύτερο. Κι' ἀργά, κατὰ τὸ μεσημέρι, καταφέρνει νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σταθῆ στὰ ποδάρια. Τέλος χαιρετάει μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸν Ταρζὰν καὶ φεύγει ἀργά. Εἶναι φανερὸ πὼς πάει νὰ συναντήση τὴν ἀγέλη του. Οἱ ἄλλοι ἐλέφαντες θὰ περιποιηθοῦν καὶ θὰ γιατρέψουν τὴ βαρειὰ πληγή του.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρακολουθεῖ δακρυσμένος. Ὥσπου τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων κι' οἱ πυκνὲς φυλλωσιὲς τὸν κάνουν νὰ χαθῆ ἀπ' τὰ μάτια του.

Τέλος, φεύγει κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τὴ Βὰτ ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ σὰν πιστὸ σκυλάκι. Καὶ παίρνοντας κάποια κατεύθυνσι προχωρεῖ βαθειὰ μέσα στὴν ἄγρια παρθένα Ζούγκλα.

— Πρέπει νὰ φθάσω γρήγορα στὴ φυλὴ τῶν Γιούρ, μουρμουρίζει συλλογισμένος, σὰ νὰ μιλάη στὴ μαϊμουδίτσα. Ἔχω πολλοὺς φίλους ἐκεῖ καὶ θὰ μὲ βοηθήσουν νὰ πιάσω τὸν

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαοὺρ παλεύει γιὰ νὰ προστατεύση τὴ «Μητέρα» του...

Γκαούρ! Γρήγορα ὁ κακοῦργος αὐτὸς θὰ πέση στὰ τίμια χέρια μου καὶ θὰ βρῆ τὴ δίκαια τιμωρία του!..

. . . . . .

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Οἱ ὧρες περνοῦν στὴν ἀτέλειωτη πορεία του. Ὥσπου βραδυάζει πάλι καὶ πυκνὸ σκοτάδι ἁπλώνεται στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα. Τὸ φεγγάρι θ' ἀργήση ἀκόμα νὰ βγῆ...

Ὁ Ταρζὰν κι' ἡ Βὰτ προχωροῦν ἀκούραστοι. Ἡ φυλὴ τῶν Γιοὺρ βρίσκεται πολὺ μακρυά.

Καὶ νά: Τὴ στιγμὴ αὐτή, καθὼς περνοῦν μιὰ βαθειὰ χαράδρα κοντοστέκονται ἀνήσυχοι. Ἄγριες φωνὲς κι' ἀλαλαγμοὶ φθάνουν στ' αὐτιά τους.

Ἡ Βὰτ στριγγλίζει τρομαγμένη καὶ σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ πρῶτο δένδρο ποὺ βρίσκεται κοντά της. Εἶναι μιὰ μεγάλη καρυδιὰ γεμάτη καρπούς.

Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς κι' ἕνα μπουλούκι ἀπὸ πεινασμένους Καννίβαλους ξεπηδοῦν γύρω στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Λὲς κι' ἡ γῆ τοὺς ξέρασε σὰν καταραμένους βρυκόλακες.

Καὶ νά: Οἱ μαῦροι δαίμονες χύνονται τώρα ν' ἁρπάξουν τὸν Ταρζάν. Ὅμως κ' ἐκεῖνος δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Τραβάει μὲ βιάσι τὸ μαχαίρι του καὶ χύνεται, ἀτρόμητος σὰν λιοντάρι, πάνω στοὺς πεινασμένους ἀνθρωποφάγους.

Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα σωριάζει ἕναν ἀπ' αὐτοὺς κάτω. Κι' ἀμέσως κτυπάει κι' ἄλλον, κι' ἄλλον, κι' ἄλλον!...

Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν τρομοκρατηθεῖ. Εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ βάλουν τώρα στὰ πόδια...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Ταρζὰν ταράζεται. Καθὼς κτυπάει κάποιον, τὸ μαχαίρι του σπάζει στὰ δυό. Ἡ λάμα του βρίσκει πάνω στὸ φαρδὺ σιδερένιο βραχιόλι ποὺ ὁ ἀνθρωποφάγος φοράει στὸ μπράτσο του.

Οἱ Καννίβαλοι ἀναθαρρεύουν τώρα. Τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ λευκοῦ γίγαντα δὲν ὑπάρχει πιά. Ἔτσι, ξεφωνίζοντας κι' ἀλαλάζοντας ἀπαίσια, ξαναχύνονται μανιασμένοι πάνω του!..

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας οὔτε τὰ χάνει, οὔτε τρομάζει ποτέ! Πετάει ἀμέσως τὴ λαβὴ τοῦ σπασμένου μαχαιριοῦ του καὶ μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς ἁρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ κοντάρι ἑνὸς σκοτωμένου μαύρου. Κι' ἀρχίζει, μ' αὐτὸ τώρα, νὰ κτυπάη καὶ νὰ σκορπίζη τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό!

Πάνω ἀπ' τοὺς μισοὺς Καννίβαλους καταφέρνει νὰ βγάλη ἔξω ἀπ' τὴ μάχη!

Τὶ τρομερὸ ὅμως: Ὁ Ταρζὰν καὶ πάλι στέκεται ἄτυχος! Ἡ Βὰτ ποὺ βρίσκεται πάνω στὴν ψηλὴ καρυδιά, παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὴ γιγαντομαχία τοῦ ἀγαπημένου ἀφέντη της. Καὶ στίβει τὸ μι-

κρὸ ἔξυπνὸ κεφαλάκι της ψάχνοντας νὰ βρῆ τρόπο νὰ τὸν βοηθήση... Πῶς ὅμως;

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τῆς ἔρχεται μιὰ μοιραία ἔμπνευσι: Τὸ δένδρο εἶναι γεμάτο ἀπὸ καρύδες. Μεγάλες σὰν καρπούζια. Κι' ἡ μαϊμουδίτσα βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό της: Στρίβει μὲ τέχνη μιὰ καρύδα καὶ καταφέρνει νὰ τὴν κόψη. Ὕστερα σημαδεύει μ' αὐτὴ ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ τὴν πετάει μὲ ὁρμὴ κάτω...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ μεγάλη καὶ βαρειὰ καρύδα δὲν βρίσκει τὸ στόχο της. Ἀντὶ νὰ κτυπήση τὸν Κανίβαλο, πέφτει μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

Τὸ κτύπημα εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸ κι' ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται. Τὸ φονικὸ κοντάρι ξεφεύγει ἀπ' τὸ χέρι του καὶ σωριάζεται βαρὺς κι' ἀναίσθητος κάτω στὸ ματωμένο χῶμα.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι πανηγυρίζουν τώρα. Ἀλαλάζουν ἀπὸ ἄγρια χαρά.

Ταὐτόχρονα σχεδὸν μιὰ δυνατὴ στριγγλιὰ πόνου ἀκούγεται ψηλὰ ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῆς καρυδιᾶς. Εἶναι ἡ Βὰτ ποὺ τοιώθοντας τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε στὸν Ἀφέντη της θέλησε ν' αὐτοτιμωρηθῆ. Καὶ γυρίζοντας δάγκωσε μὲ λύσσα τὴν οὐρά της, μπήγοντας τὰ δόντια της βαθειά. Ἡ δαγκωματιά της ἦταν πολὺ δυνατή. Ἡ οὐρὰ μάτωσε βέβαια κι' ἂν δὲν ἦταν τόσο σκληρή, θὰ εἶχε κοπῆ πέρα γιὰ πέρα..

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα πιά. Πίσω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ κοντινοῦ βουνοῦ ἀρχίζει νὰ βγαίνη τὸ φεγγάρι.

Οἱ πεινασμένοι Κανίβαλοι ξερογλύφονται μὲ λαιμαργία. Ἁρπάζουν γρήγορα στὰ χέρια τους τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν...

Ἡ Βὰτ ποὺ τοὺς βλέπει βγάζει παράξενες στριγγλιὲς καὶ πηδάει κάτω ἀπ' τὸ δένδρο. Κι' ἀμέσως, τρέχοντας σὰν ἀστραπή, φεύγει καὶ χάνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς χαράδρας.

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἂς τὴν παρακολουθήσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς.

Καὶ νά: Ἡ ἀπελπισμένη μαϊμουδίτσα τρέχει σὰν τρελλὴ χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει... Ἀγαπάει τὸν Ταρζὰν πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωή της. Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, τὸν ἔρριξε στὰ χέρια τῶν ἀγρίων ποὺ θὰ τὸν ψήσουν τώρα ζωντανὸ γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα στομάχια τους.

Γι' αὐτὸ θέλει νὰ πεθάνη! Καὶ καθὼς τρέχει δὲν παύει νὰ στριγγλίζη. Ξέρει πὼς κάποιο πεινασμένο θεριὸ θ' ἀκούση τὶς φωνές της καὶ θὰ τὴν σπαράξη... Μὲ ἀγωνία τὰ μάτια της ψάχνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Λαχταράει τὸ λυτρωτὴ θάνατο!

. . . . . .

Περνοῦν ἔτσι δυὸ ὁλόκληρες ὧρες... Ἡ Βὰτ βλέπει ξαφνικὰ μπροστά της μιὰ λίμνη. Ἀμέτρητα κομματάκια ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τρελλο-

παίζουν στὰ πράσινα νερά της. Μοιάζουν σὰν χιλιάδες ἀσημένιες πεταλοῦδες ποὺ χοροπιαστεῖ σ' ἕναν θεότρελλο χορό!

Λαχανιασμένη ἡ μαϊμουδίτσα φθάνει τώρα στὴν ὄχθη. Καὶ ἀποφασισμένη καθὼς εἶναι, βουτάει χωρὶς δισταγμὸ στὰ νερά της. Θέλει νὰ πνιγῆ.

Τὸ νερὸ σκεπάζει τὰ ρουθούνια τῆς Βάτ. Ἡ ἄμοιρη νοιώθει μεγάλη στεναχώρια στὴν ἀνάσα... Ἔτσι ἄθελα κουνάει χέρια καὶ ποδάρια. Τεντώνει τὸ λαιμὸ καὶ σηκώνει ψηλὰ τὸ κεφάλι της.

Μὰ μὲ τὶς κινήσεις αὐτὲς ἀρχίζει νὰ κολυμπάη ἀσυναίσθητα. Καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ πνιγῆ...

Ὅμως ἡ μαϊμουδίτσα γρήγορα συνέρχεται. Καὶ σταματῶντας κάθε κίνησι, ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ κορμί της νὰ βουλιάξη...

Τὸ νερὸ καὶ πάλι σκεπάζει τὰ ρουθούνια της κι' ἡ Βὰτ ξαναπερνάει στιγμὲς ἀγωνίας! Θέλει βέβαια νὰ πεθάνη. Μὰ ὄχι καὶ νά... μὴν παίρνη ἀνάσα! Αὐτὸ εἶναι φοβερό!

Ἔτσι αὐθόρμητα ξανακάνει τὶς ἴδιες κινήσεις. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη κρατιέται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς λίμνης. Ἡ κωμικοτραγικὴ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας συνεχίζεται...

Ξαφνικά, κάτι τρομερὸ βλέπει νὰ φαντάζη μπροστά της. Εἶναι ἕνα τεράστιο πέτρινο ὁμοίωμα θεοῦ τῶν ἰθαγενῶν, λαξεμένο σ' ἕνα θεόρατο βράχο ποὺ ξεπετάγεται στὸ μέσο τῆς λίμνης. Ἔτσι τὸ θεόρατο αὐτὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ φαίνεται σὰ νὰ στηρίζεται ὀρθὸ στὸ βυθό της.

Ἡ μαϊμουδίτσα κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τοῦ πέτρινου θεοῦ τὴ συνεπαίρνει καὶ ξεχνάει τὸ θάνατο ποὺ ἀποζητᾶ. Μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια τὴ σπρώχνει νὰ πλησιάση τὸν γρανίτινο ἀνθρωπόμορφο ὄγκο. Ἔτσι φθάνει κολυμπώντας κοντά του καὶ σκαρφαλώνει, πάνω - ψηλά, στοὺς τεράστιους ὤμους του. Κι' ἀπ' τὴ θέσι αὐτὴ ἐξετάζει τὸ πρωτόγον ἄγαλμα προσεκτικά:

Ἀπαίσιο κι' ἀποκρουστικὸ πρόσωπο, λὲς καὶ παριστάνει τὸ Θεὸ τῆς Ἁμαρτίας!...

Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ Βὰτ κάτι ἀκούει. Μέσα - βαθειὰ ἀπ' τὰ πέτρινα στήθεια τοῦ γίγαντα φθάνουν στ' αὐτιά της ἀνθρώπινες φωνές...

Ἀφουγγράζεται γιὰ λίγο καλύτερα. Ὕστερα κατεβαίνει ἀπ' τοὺς ὤμους τοῦ ἀγάλματος καὶ φθάνει στὴ ράχη του. Ἐκεῖ βρίσκει ἕνα στενὸ ἄνοιγμα, κι' ἀνάλαφρα, χωρὶς θόρυβο, γλυστράει μέσα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γρανίτινου ἀγάλματος εἶναι κούφιο, μὰ πολὺ ἀνώμαλο. Μοιάζει σὰν μιὰ μεγάλη σπηλιά. Ἕνα γλυκὸ ρόδινο φως ξεχύνεται παντοῦ.

Ἡ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα κρύβεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ καὶ κυττάζει περίεργα γύρω.

Καὶ νά:

Στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς ξε-

χωρίζει ἕνα γιγαντόδωμο παλικάρι καθισμένο σὲ μιὰ πέτρα. Τὰ μαλλιά του εἶναι μαῦρα, σγουρὰ κι' ἀχτένιστα. Τοὺς γοφούς του σκεπάζει τομάρι τίγρης. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀφάνταστα ὄμορφο καὶ μ' ἔκφρασι ἀρρενωπή! Τὸ κορμί του σὰν ἕνα ὑπερφυσικὸ μπρούτζινο ἄγαλμα.

Κάθε τόσο ρίχνει ἀνυπόμονες ματιὲς στὸ ἄνοιγμα τῆς «σπηλιᾶς». Φαίνεται πὼς κάποιον περιμένει.

Μπροστά του βρίσκεται ξαπλωμένη ἡ πανώρια Ζοχράν. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της εἶναι δεμένα μὲ χοντρὸ γερὸ χορτόσχοινο. Κάθε τόσο ξεσπάει σὲ πονεμένους λυγμούς.

Ἡ Βὰτ ποὺ τὴ βλέπει καὶ τὴν ἀκούει, συλλογιέται: Ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ σκοτώση τὴ Ζοχράν. Πρέπει νὰ τὴ σώσω ἀπ' τὰ χέρια του... Πρέπει νὰ φέρω γρήγορα ἐδῶ κοντὰ τὸ Σόμ... Ὕστερα θὰ κόψω μὲ τὰ δόντια μου τὰ σχοινιὰ ποὺ τὴ δένουν.

Καὶ δὲν χάνει στιγμή. Σβέλτη, ὅπως πάντα, πετιέται ἔξω, πηδάει στὰ νερὰ τῆς λίμνης καί, κολυμπῶντας γρήγορα, βγαίνει στὴν ὄχθη. Τέλος, τὸ βάζει, σὰν τρελλή, στὰ πόδια.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Ἂς γυρίσουμε ὅμως τώρα σὲ μιὰ προηγούμενη σκήνη τῆς ἱστορίας μας: Στὸ σημεῖο ποὺ ὁ Ταρζὰν πρόσβαλε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὴ Ζοχράν, διατάζοντάς την νὰ μὴ μπῆ στὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας Μίρχ, μὰ νὰ περιμένη ἀπ' ἔξω...

Ἔτσι καὶ εἶχε γίνει. Ὅμως ἡ πανώρια Ἀραπίνα θύμωσε πολὺ γιὰ τὴν προσβολή. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ φύγη μιὰ γιὰ πάντα. Νὰ μὴ ξαναγυρίση ποτὲ στὴ σπηλιὰ τοῦ ἄκαρδου Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Μὰ γρήγορα ἔνοιωσε τὸ ἄγριο αἷμα της νὰ κοχλάζη καὶ νὰ ζητάη ἐκδίκησι. Σκέφτηκε ἀκόμα νὰ παραμονέψη τὸν Ταρζάν. Κι' ὅταν θἄκανε νὰ βγῆ ἀπ' τὴ σπηλιά, νὰ καρφώση τὸ μαχαίρι της στὴ γυμνή του ράχη.

Κι' ὁ ἄμοιρος Ταρζὰν ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ βάραθρο.

Μὰ δὲν κάνει οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἡ γυναικεία περιέργεια τὴ σπρώχνει νὰ κρυφακούση. Καὶ βάζοντας αὐτὶ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ἀκούει ὅλα ὅσα εἶπε ἡ μάγισσα Μὶρχ γιὰ τὸν ἀτρόμητο Γκαούρ. Ἔτσι, θαυμάζει καὶ γοητεύεται ἀπ' τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τοῦ γιγαντόσωμου καὶ πανώριου μελαψοῦ παλικαριοῦ. Καὶ πιστεύει πὼς αὐτός, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ νικήση τὸν Ταρζὰν καὶ θὰ γίνη ὁ νέος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Στὴν καρδιὰ τῆς κακιᾶς Ζοχρὰν γεννιέται τώρα ἕνας τρελλὸς πόθος: Νὰ γίνη συντρόφισσα τοῦ Γκαοὺρ καὶ αὐριανὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ἔτσι, παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη ἀμέσως. Νὰ κάνη τ' ἀδύνατα-δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν συναντήση...

Πῶς ὅμως; Γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ πρέπει, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ μάθη ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά του. Καὶ τὸ μυστικὸ τοῦτο μονάχα ἡ γρηὰ μάγισσα θὰ ξέρη νὰ τῆς τὸ πῆ.

Καὶ νά: Στὸ ἄγριο καὶ καταχθόνιο μυαλό της κατασκρώνει γρήγορα ἕνα σατανικὸ σχέδιο. Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια:

Κρύβεται σὲ μιὰ πενὴ κουφάλα δένδρου, κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὴ σπηλιὰ τῆς Μίρχ. Ὕστερα ξεφωνίζει ἀπὸ 'κεῖ - ὅπως τὴν ἀκούσαμε -- ὅσο πιὸ δυνατὰ καὶ σπαρακτικὰ μποροῦσε:

— Βοήθεια Ταρζάαν! Σῶσε με, Ταρζάαν!.. Ὁ Γκαοὺρ μὲ παίρνει!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅπως εἴδαμε, ἀκούει τὴ φωνή της, βγαίνει βιαστικὸς ἀπ' τὴν σπηλιὰ κι' ἀπομακρύνεται ἀναζητῶντας την.

Ἡ κρυμμένη Ζοχρὰν τὸν ἀφήνει νὰ προσπεράση καὶ γυρίζοντας μπρὸς - πίσω μπαίνει σὰν σίφουνας στὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό.

— Μίρχ, τῆς φωνάζει ἄγρια κι' ἐπιτακτικά. Ἂν δὲν μοῦ πῆς ἀμέσως ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ, θὰ σὲ πνίξω!

— Στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ, τῆς ἀποκρίνεται μὲ δέος ἡ καλὴ γερόντισσα.

Ἡ σατανικὴ Ζοχρὰν ξέρει τώρα αὐτὸ ποὺ θέλει. Ὅμως δὲν νοιώθει καὶ μεγάλη σιγουριά. — «Μόλις θὰ φύγω, συλλογιέται, ἡ παληόγρια αὐτὴ θὰ τὰ μαρτυρήση ὅλα στὸν Ταρζάν! Ἔτσι ἐκεῖνος θὰ μάθη πὼς δὲν μὲ ἄρπαξε ὁ Γκαούρ».

Καὶ καθὼς ἔχει ἀγκαλιάσει μὲ τὶς παλάμες της τὸ λαιμὸ τῆς Μάγισσας, τὸν σφίγγει μὲ πιότερη λύσσα. Πασχίζει νὰ τὴν πνίξη.

Ἡ ἄμοιρη γερόντισσα κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ κατάφερνει — ὅπως ἀκούσαμε — νὰ φωνάξη: — «Βοήθεια, Ταρζάαν!... Μὲ πνίγειειει!».

Ἡ κακιὰ Ζοχρὰν φοβᾶται μήπως ὁ Ταρζὰν βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντὰ κι' ἀκούση τὴ

φωνὴ τῆς Μίρχ. Γι' αὐτὸ ἀφήνει μισοπεθαμένη τὴ γρηὰ καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὴ σπηλιὰ ξανακρύβεται στὴ στενὴ κουφάλα τοῦ δένδρου.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἄκουσε, ὅπως εἴδαμε, τὴ φωνὴ καὶ ξαναγύρισε τρέχοντας στὴ σπηλιὰ τῆς Μάγισσας. Τὴ βρῆκε ὅμως νὰ ξεψυχάη καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τοῦ μιλήση. Κι' ὁ Ταρζάν, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς μὲ πέτρες, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ἔτσι, ἥσυχη τώρα ἡ πανώρια Ζοχρὰν ξεκινάει γιὰ τὸ «θεόρατο πέτρινο βουνὸ» ποὺ τῆς εἶχε 'πεῖ ἡ ἄμοιρη γερόντισσα... Πάει νὰ συναντήση ἐκεῖ τὸν καινούριο ἀφέντη τῆς καρδιᾶς της: Τὸν Γκαούρ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΜΕ ΤΟΝ ΓΚΑΟΥΡ

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ φθάση ἐκεῖ. Ὅμως τὰ βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ εἶναι τόσο ἀπότομα καὶ γλυστερά, ποὺ τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώση ἐπάνω.

Στέκεται λοιπὸν στοὺς πρόποδες, σηκώνει τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν κορφὴ κι' ἀρχίζει νὰ φωνάζη:

— Βοήθεια, Γκαούουουρρρ! Σῶσε με Γκαούουουρρρ!

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας ἀκούει ἀπὸ ψηλὰ τὰ ξεφωνητά της. Καὶ σβέλτος σὰν πίθηκος κατεβαίνει γρήγορα κάτω. Ἁρπάζει στ' ἀτσαλένια μπράτσα του τὴν πανώρια μαύρη γυναῖκα. Καὶ γρήγορα πάλι, σκαρφαλώνει στὰ τρομακτικὰ βράχια, φθάνει στὴν κορφὴ καὶ τὴν ἀποθέτει μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς του:

— Ποιὰ εἶσαι σύ; τὴ ρωτάει. Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἡ πονηρὴ γυναῖκα ξεσπάει σὲ λυγμούς:

— Μὲ λένε Ζοχράν, τ' ἀποκρίνεται. Ἤμουν γυναῖκα τοῦ καλοῦ φύλαρχου Καρβούχ... Ὁ Ταρζὰν σκότωσε τὸν ἄνδρα μου κι' ἔπνιξε στὸ ποτάμι τὸ μονάκριβο παιδί μου. Ὕστερα ἄρπαξε ἐμένα καὶ μ' ἔκανε σκλάβα στὴ σπηλιά του... Σοῦ ζήτησα βοήθεια γιατὶ μὲ κυνηγάει. Θέλει νὰ μὲ σκοτώση!

Τὰ μάτια τοῦ Γκαοὺρ ἀνοίγουν διάπλατα:

— Ὁ Ταρζάν! κάνει ξαφνιασμένος. Βρίσκεται λοιπὸν ἐδῶ ὁ ὑπέροχος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας;

Καὶ προσθέτει μὲ παιδικὴ ἀφέλεια:

— Γι' αὐτὸ ἐγὼ γυρίζω καὶ φωνάζω τὶς νύχτες... Ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούση καὶ νὰ συναντηθῶ μαζί του! Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ζήσω κοντά του. Νὰ τὸν βοηθήσω στὸ μεγάλο ἔργο του!

Ξαφνικὰ ὅμως θυμᾶται τὰ λόγια τῆς μαύρης καὶ τὴ ρωτάει παραξενεμένος:

— Ἀλλὰ γιατί; Γιατὶ ὁ Ταρζὰν θέλει νὰ σὲ σκοτώση;

Ἡ σατανικὴ Ζοχρὰν χαμηλώνει τὰ μάτια της:

— Γιατὶ ἄφησα τὴ σπηλιά του κι' ἔφυγα κρυφά. Ἦρθα

νὰ σὲ συναντήσω γιὰ νὰ ζήσω κοντά σου. Γιατὶ ἡ καρδιά μου ἀγαπάει ἐσένα, Γκαούρ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει χαμένα. Κι' ἡ πανώρια μαύρη συνεχίζει:

— Ἦρθα νὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου, Γκαούρ. Νὰ γίνω σκλάβα σου παντοτεινή! Τὸ ἄστρο τοῦ Ταρζὰν γέρνει στὴ δύσι του πιά. Γρήγορα ἐσὺ θὰ γίνης ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας! Γιατί εἶσαι πιὸ ἔξυπνος, πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἀτρόμητος ἀπ' αὐτόν!

Τὸ ὑπέροχο μελαψὸ παλικάρι τῆς ἀποκρίνεται ψυχρά:

— Δὲν καταλαβαίνω τὰ λόγια σου. Ποτὲ δὲν μὲ εἶχες ξαναδῆ καὶ μοῦ μιλᾶς γιὰ καρδιὲς καὶ ἀγάπες!... Οὔτε σκέφτηκα ποτὲ νὰ γίνω Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὁ δοξασμένος Ταρζὰν εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερος ἀπὸ 'μένα... Δὲν πιστεύω πὼς ἐκεῖνος σκότωσε τὸν ἄντρα σου κι' ἔπνιξε τὸ παιδί σου!... Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι κακοῦργος!...

Καὶ σὲ ἀκόμα πιὸ ψυχρὸ τόνο, προσθέτει:

— Ἂν λοιπὸν ζοῦσες στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν, πρέπει γρήγορα νὰ ξαναγυρίσης κοντά του...

— Ποτέ!... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ! φωνάζει τρομαγμένη ἡ Ζοχράν.

Καὶ τρέμει σύγκορμη ἀπ' τὸ κακό της. Γιατὶ ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ μιὰ τέτοια ὑποδοχή.

Ὁ Γκαοὺρ μένει γιὰ λίγο βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος, τῆς λέει:

— Μεῖνε ἀπόψε νὰ κοιμηθῆς μέσα στὴ σπηλιά μου. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ πλαγιάσω πίσω ἀπ' τοὺς βράχους. Ὅταν θὰ βγῆ ὁ ἥλιος θὰ 'ρθῶ νὰ σὲ πάρω. Πρέπει νὰ πάω νὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ Ταρζάν.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ Γκαοὺρ πηγαίνει καὶ κοιμᾶται πίσω, μακρυὰ ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἡ Ζοχρὰν μένει ξάγρυπνη στὴ σπηλιά του, τρίζοντας ἀπὸ θυμὸ τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια 'της.

. . . . . .

Εἶναι πιὰ περασμένα μεσάνυχτα. Ἡ πανώρια 'Αραπίνα ἀκούει ξαφνικὰ τὶς κραυγὲς τοῦ Ταρζάν:

— 'Αααούουου!... 'Αααούουου!...

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σκαρφάλωνε στὰ βράχια τοῦ βεράτου πέτρινου βουνοῦ.

Ἡ Ζοχρὰν πετάγεται ὀρθὴ καὶ βγαίνει ἀμέσως ἀπ' τὴ σπηλιά. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μὲ τὸ δυνατό της μάτι, σκύβει καὶ τὸν παρακολουθεῖ ἀνήσυχη. Φοβᾶται πὼς ὁ Ταρζὰν θὰ 'χη μάθη ἀπ' τὴ μάγισσα τὰ κατορθώματά της. Καὶ καταλαβαίνει πὼς ἂν πέση στὰ χέρια του εἶναι χαμένη.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ μιὰ ἄγρια λάμψι φωτίζει τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ λευκὸς γίγαντας ἔχει φθάσει στὴ μέση τοῦ βραχώδικου βουνοῦ. Σὲ λίγο θὰ βρίσκεται στὴ σπηλιά...

Ἡ Ζοχράν ἔχει κακούργα ψυχή. Κάποτε εἶχε καρφώσει τὸ μαχαίρι της στὴν καρδιὰ τοῦ φύλαρχου Καρβούχ. Εἶχε πετάξει καὶ τὸ «σπλάχνο» της στὸ ποτάμι. Καὶ σκυμμένη καθὼς εἶναι πρὸς τὰ κάτω, φωνάζει δυνατά:

— Φυλάξου, Ταρζάααν! Ὁ Γκαοὺρ θὰ σὲ σκοτώσηηη!...

Ταὐτόχρονα σχεδόν, καὶ μὲ τὰ γερὰ μπράτσα της, σπρώχνει ἕνα μεγάλο βράχο. Κι' ἐκεῖνος, κατρακυλῶντας ὅπως εἴδαμε, κτυπάει στὴν πέτρα ποὺ στηρίζεται ὁ Ταρζάν. Καὶ τὸν γκρεμίζει στὸ τρομακτικὸ βάραθρο!

Η ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ὅμως, ἡ καλὴ τύχη δὲν τὸν ἀφήνει νὰ χαθῆ. Ὁ ἀητὸς ποὺ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ στὴ φωλιά του, βλέπει τὸν Ταρζὰν νὰ πέφτη...

Καὶ νά: ἀνοίγει γρήγορα τὶς φτεροῦγες του καὶ κατεβαίνει σὰν βολίδα. Πέφτει πάνω του σὰν κεραυνός. Σὰν ἀστροπελέκι!... Καὶ τὸν ἁρπάζει στὰ γερά του ποδάρια...

Ὕστερα χαμηλώνει ἀργὰ καὶ τὸν ἀποθέτει μαλακὰ κάτω στὸ χῶμα. Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀναίσθητος!...

Κάποια ὅμως ἀπ' τὶς πέτρες ποὺ κατρακυλοῦν ἀπὸ ψηλά, κτυπάει τὸν ἐλέφαντα Σὸμ στὸ κεφάλι καὶ τὸν τραυματίζει βαρειά.

Ὁ ἀητὸς πετάει τώρα καὶ ξαναγυρίζει στὴ φωλιά του.

Ἡ Βὰτ πρέπει νὰ πεθανη. Ἀλλοιῶς θὰ τὰ μαρτυρήση ὅλα στὸν Ταρζάν.

Σώζοντας τὸν Ταρζὰν ἔβγαλε ἀπὸ πάνω του μιὰ παλιὰ ὑποχρέωσι:

Κάποτε ἕνα μεγάλο φίδι εἶχε καταφέρει νὰ τυλιχτῆ στὸ φτερωτὸ κορμί του καὶ τὸν ἔσφιγγε θανατερά. Ὁ Ταρζὰν ποὺ ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ ἐκεῖ, πάλαιψε μὲ τὸ φίδι καὶ μπόρεσε νὰ τὸ πνίξη, σώζοντας τὴ ζωὴ τοῦ ἀητοῦ!..

Ἡ Ζοχράν, βέβαια, ποὺ δὲν τὰ ἤξερε ὅλ' αὐτά, νόμισε πὼς ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε γίνει χίλια κομματάκια πέφτοντας στὸ βάραθρο. Ἔτσι, ξαναμπαίνει στὴ

σπηλιά, ξαπλώνει κάτω κι' ἀποκοιμιέται ἥσυχη κι' εὐχαριστημένη...

. . . . . .

Πρωΐ - πρωΐ ὁ Γκαοὺρ παρουσιάζεται στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς καὶ τὴν ξυπνάει:

— Ἑτοιμάσου, τῆς λέει. Θὰ σὲ πάω στὸν Ταρζάν.

Ἡ καταχθόνια γυναῖκα χαμαγελάει σατανικά. Καὶ τ' ἀποκρίνεται ὑπάκουα:

— Δίκηο ἔχεις. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀφέντη μου...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν ἁρπάζει πάλι στ' ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ τὴν κατεβάζει ἀπ' τοὺς ἀπότομους καὶ τρομακτικοὺς βράχους.

Ἔτσι, σὰν φθάνουν κάτω, ἡ Ζοχρὰν ἔχει καταστρώσει κιόλας τὸ σχέδιό της. Ἀντὶ νὰ ὁδηγήση τὸν Γκαοὺρ πρὸς τὴν σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν, τὸν παρασύρει πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Κι' ὧρες ἀτέλειωτες προχωροῦν ἄσκοπα μέσα στὴν ἄγρια Ζούγκλα. Ὥσπου τέλος φθάνουν στὴ λίμνη μὲ τὸ θεόρατο πέτρινο ἀγαλμα.

Ἡ Ζοχρὰν ἔχει ἀκούσει νὰ μιλοῦν οἱ γέροι τῆς φυλῆς της γι' αὐτό. Εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἁμαρτίας!... Ὅταν δυὸ ἄνθρωποι βρεθοῦν μέσα στὰ κούφια στήθεια του μὲ τὸ μαγικὸ ρόδινο φῶς, εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντισταθοῦν στοὺς πειρασμοὺς τῆς Ἁμαρτίας!...

Αὐτὸ ζητάει κι' ἡ σατανικὴ καὶ πανώρια Ἀραπίνα.

Μὰ τὸ μελαψὸ παλικάρι ἔχει ἀρχίσει ν' ἀδημονῆ:

— Ἐπὶ τέλους, τὴ ρωτάει. Ποῦ βρίσκεται αὐτὴ ἡ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν;

Ἡ Ζοχρὰν τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι της:

— Ἐκεῖ... Μέσα στὰ κούφια στήθεια τοῦ πέτρινου Θεοῦ!...

Ὁ Γκαοὺρ τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὴ μέση μὲ τ' ἀριστερό του χέρι, βουτάει στὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ κολυμπῶντας τὴ φέρνει ἐκεῖ.

Ἔτσι, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνουν... Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ ἄνοιγμα ποὺ βρίσκεται στὴ ράχι τοῦ ἀγάλματος μπαίνουν μέσα.

Καὶ νὰ ποὺ τὸ θαῦμα γίνεται. Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει ἀμέσως στὴν καρδιά του ἕνα παράξενο συναίσθημα. Κάτι σὰν ἀγάπη γιὰ τὴν πανώρια Ζοχρὰν ποὺ βρίσκεται κοντά του.

Ὅμως σφίγγει τὶς γροθιές του σὰ νὰ θέλη νὰ δαμάση τὸν πειρασμὸ καὶ τὴ ρωτάει:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ Ταρζάν;

Ἡ φωνή του τρέμει παράξενα καὶ τὸ λαρύγκι του ἔχει ξεραθεῖ.

— Θὰ ἔχει βγεῖ γιὰ κυνήγι, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη. Ἂς καθήσουμε νὰ τὸν περιμένουμε. Ὅπου νἆναι θὰ γυρίση...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πέφτει σὲ μιὰ πέτρα ἀνασαίνοντας βαρειὰ καὶ γρήγορα. Ἡ καρδιά του κτυπάει δυνατά, τ' αὐτιά του βουΐζουν καὶ τὸ κεφάλι του πάει νὰ σπάση.

Ἡ σατανικὴ Ἀραπίνα νοιώ-

θει τὴν πάλη ποὺ γίνεται μέσα του. Καὶ γιὰ νὰ βοηθήση τὸ Θεὸ τῆς Ἀμαρτίας κάνει νὰ πλησιάση κοντά του.

Μὰ ὁ ὑπέροχος Γκαούρ, τὸ τίμιο αὐτὸ παλικάρι ποὺ στὶς φλέβες του τρέχει εὐγενικὸ ἑλληνικὸ αἷμα, ἔχει ἀτσαλένια νεῦρα. Μὲ μιὰ βίαια σπρωξιὰ κάνει τὴ Ζοχρὰν νὰ σωριαστῆ κάτω. Ἀμέσως, ἁρπάζει ἕνα χοντρὸ χορτόσχοινο ποὺ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ. Καὶ δένει μ' αὐτὸ γρήγορα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς ὄμορφης μαύρης. Ἔτσι, δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸν ξαναπλησιάση μέχρι ποὺ νὰ γυρίζη ὁ Ταρζάν.

Ἡ Ζοχρὰν διαμαρτύρεται ξεσπῶντας σὲ λυγμοὺς καὶ χύνοντας ποτάμια ψεύτικα δάκρυα. Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει ἀτάραχος. Μὲ τὴν ἀνδρικὴ καὶ τίμια στάσι του μπόρεσε νὰ νικήση κι' αὐτὸν τὸ Θεὸ τῆς Ἀμαρτίας!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ — ὅπως εἴδαμε — μπαίνει κρυφὰ ἡ μαϊμουδίτσα Βὰτ καὶ τοὺς βλέπει. Ὕστερα ξαναφεύγει τρέχοντας νὰ εἰδοποιήση τὸν ἐλέφαντα.

Ὁ Γκαούρ, καθισμένος πάλι στὴν πέτρα, περιμένει μὲ ὑπομονὴ τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ξαφνικά, οὐρλιαχτὰ κι' ἀλαλλαγμοὶ ἀγρίων φθάνουν στ' αὐτιά του.

— Τί νὰ τρέχη; ἀναρρωτιέται. Κι' ἀμέσως πετιέται ὀρθὸς καὶ βγαίνει τρέχοντας ἔξω.

Ἡ Ζοχράν, ποὺ μένει τώρα μοναχή, τρέμει ἀπ' τὸ φόβο της. Καὶ δεμένη καθὼς εἶναι ἀρχίζει νὰ σέρνεται σὰν τὸ φίδι. Ὥσπου καταφέρνει νὰ φτάση ἔτσι στὸ ἄνοιγμα τῆς τεχνιτῆς σπηλιᾶς.

Καὶ νά: Πάνω ἀπὸ σαράντα ἀνθρωποφάγους βλέπει, ἀπὸ τὴ θέσι αὐτή, μαζεμένους στὴν ὄχθη. Ἔχουν ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ χορεύουν γύρω ἀπὸ ἕναν δεμένον ἄνδρα. Τὰ μάτια τῆς μαύρης σταματοῦν ἐπάνω του ἐξεταστικά. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ψιθυρίζει χαμένα:

— Ὁ Ταρζάν!..

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ἄς γυρίσουμε ὅμως καὶ πάλι λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας. Πρέπει νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε ὁ Ταρζὰν στὰ χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων, τότε ποὺ ἄθελα ἡ Βὰτ τὸν κτύπησε μὲ τὴ μεγάλη καρύδα στὸ κεφάλι.

Οἱ Καννίβαλοι δένουν τὰ χέρια τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν σηκώνουν ἀναίσθητο. Ἔτσι, ὅσοι εἶχαν μείνει ζωντανοὶ ἀπ' αὐτοὺς ξεκινοῦν καὶ τὸν φέρνουν, ξημερώματα πιά, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐκεῖ μαζεύουν ξύλα κι' ἀνάβουν μιὰ τεράστια φωτιά. Θὰ προσφέρουν τὸ λευκὸ ἄνθρωπο θυσία στὸν παντοδύναμο Θεὸ τῆς Ἀμαρτίας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πέτρινου ἀγάλματος, βγαίνει ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ. Βλέπει τὸν λευκὸ ἄνδρα ποὺ ἐ-

τοιμάζονται νὰ ρίξουν στὶς φλόγες κι' ἀπ' τὸ περήφανο παράστημα καὶ τὴν ὀμορφιά του καταλαβαίνει πὼς εἶναι ὁ Ταρζάν.

Ἀμέσως πέφτει στὸ νερὸ κι' ἀρχίζει νὰ κολυμπάη γιὰ νὰ τὸν σώση. Ἔτσι βγαίνει γρήγορα σ' ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο τῆς ὄχθης κι' ἀπὸ 'κεῖ θὰ προσπαθήση νὰ τοὺς πλησιάση κρυφά.

Ὅμως ἡ ἀπόστασις εἶναι ἀρκετή. Κι' ὅταν ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας φθάνει ἐκεῖ, οἱ ἀνθρωποφάγοι μόλις ἔχουν ρίξει τὸν Ταρζὰν στὶς φλόγες!

Ὁ Γκαούρ, ἀτρόμητος σὰν λιοντάρι, χύνεται μέσα στοὺς καννίβαλους καὶ στὴ φωτιὰ κι' ἁρπάζει στὰ χέρια 'του τὸν μισοκαμένο κι' ἀναίσθητο Ἥρωα! Τὸν ξεμακραίνει κάπως ἀπ' τὶς φλόγες καὶ τὸν ἀποθέτει κάτω. Ὕστερα πιάνει ἀπ' τὰ πόδια ἕναν ἀνθρωποφάγο, τὸν σηκώνει ψηλὰ κι' ἀρχίζει μ' αὐτὸν νὰ κτυπάη τοὺς ἄλλους!

Ἡ δύναμι τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ εἶναι ἀφάνταστη! Ὅσοι καννίβαλοι προφταίνουν νὰ σωθοῦν τὸ βάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια. Τὰ κορμιὰ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν κτυπηθεῖ σπαράζουν γύρω στὴ φωτιά.

Ἀπ' τὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς ράχης τοῦ πέτρινου Θεοῦ, ἡ Ζοχρὰν παρακολουθεῖ, δεμένη ὅπως εἶναι, καὶ βλέπει ὅλα ὅσα γίνονται.

Καὶ νά: Ὁ Γκαοὺρ σκύβει τώρα πάνω στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν, ποὺ τὸ κορμί του εἶναι γεμάτο πληγὲς ἀπ' τὶς φλόγες ποὺ τὸν εἶχαν ἀγκαλιάσει.

Κόβει λοιπὸν γρήγορα τὰ σχοινιὰ ποὺ τὸν εἶχαν δέσει καὶ διαλέγοντας, ἀπὸ γύρω, θαυματουργὰ βότανα, τὰ μασσάει καλὰ καὶ βάζει τὸν πολτό τους πάνω στὰ καψίματα.

Σὲ λίγο ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ συνέλθη. Θ' ἀνοίξη τὰ μάτια του καὶ θὰ πεταχτῆ ὀρθός.

— Καλύτερα νὰ μὴ μάθη ποτὲ ποιὸς τὸν ἔσωσε, συλλογιέται ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαούρ. Δὲν θέλω νὰ νοιώθη ὑποχρέωσι σ' ἕναν ἀσήμαντο ἄνθρωπο σὰν κι' ἐμένα!

Κι' ἀφίνοντάς τον ἀναίσθητο κάτω, φεύγει τρέχοντας. Ἔχει ξεχάσει ἐντελῶς τὴν πανώρια μαύρη γυναῖκα, ποὺ παράτησε δεμένη στὰ κούφια στήθεια τοῦ Θεοῦ τῆς Ἁμαρτίας...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΨΥΧΗ

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ στριγγλίσματα τῆς Βὰτ ἀντηχοῦν. Ἔχει φθάσει στὸ πίσω μέρος τῆς λίμνης φέρνοντας μαζί της καὶ τὸν Σόμ.

Ὁ ἐλέφαντας μένει στὴν ὄχθη, ἐνῶ ἡ μαϊμουδίτσα βουτάει βιαστικὴ στὰ νερὰ καὶ φθάνει γρήγορα στὸ πέτρινο ἄγαλμα.

Οὔτε ὁ Σόμ, οὔτε ἡ Βὰτ ὅμως βλέπουν τὸν Ταρζὰν ποὺ βρίσκεται ἀναίσθητος κάτω.

Ἔτσι ἡ μαϊμουδίτσα βρίσκει τὴ Ζοχρὰν στὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς «σπηλιᾶς» καὶ μὲ

τὰ σουβλερὰ δόντια της μασσουλάει καὶ κόβει τὸ χορτόσχοινο ποὺ τὴν κρατάει δεμένη.

Ἐλεύθερη τώρα ἡ πανώρια μαύρη, ἁρπάζει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά της τὴ Βάτ. Τὴ φιλάει καὶ τὴ χαϊδεύει σὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἐνῶ τὰ σατανικὰ μάτια της λάμπουν παράξενα.

Καὶ νά: Σχεδὸν ἀμέσως οηκώνει μὲ τρόπο μιὰ πέτρα. Καὶ κτυπάει μὲ δύναμι τὸ καλὸ ζῶο στὸ κεφάλι. Ἡ μαϊμουδίτσα βγάζει μιὰ πονεμένη στριγγλιὰ καὶ μένει ἀκίνητη.

Ἡ Ζοχρὰν παίρνει ἀμέσως τὰ ἴδια χορτόσχοινα καὶ δένει γρήγορα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της. Ὕστερα τὴν πετάει στὰ νερὰ τῆς λίμνης, μουρμουρίζοντας:

— Καλύτερα νὰ πεθάνης!... Ἂν εἶδες τίποτα θὰ τὸ πῆς στὸν ἀφέντη σου τὸν Ταρζάν.

Μὰ ἡ Βὰτ πέφτοντας στὸ νερὸ συνέρχεται, καὶ δεμένη καθὼς εἶναι, παλεύει ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ συγκρατηθῆ στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ μὴ πνιγῆ.

Σχεδὸν ταὐτόχρονα κι' ἡ Ζοχρὰν κάνει μιὰ θεαματικὴ βουτιὰ στὴ λίμνη. Καί, κολυμπῶντας σὰν δελφίνι, βγαίνει στὸ σημεῖο τῆς ὄχθης ποὺ βρίσκεται ἀναίσθητος ὁ Ταρζάν. Καὶ τὸν συνεφέρνει γρήγορα μὲ νερὸ ποὺ τὸ κουβαλάει ἀπ' τὴ λίμνη μὲ τὶς φοῦχτες της.

— Ζοχράν! Ἐσὺ ἐδῶ; ψιθυρίζει ὁ λευκὸς γίγαντας καθὼς ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ τὴν ἀντικρύζει μπροστά του.

Ἡ σατανικὴ μαύρη τὸν βοηθάει νὰ σηκωθῆ, ἐνῶ ταὐτόχρονα φωνάζει τὸν ἐλέφαντα νὰ πλησιάση. Ἔτσι, σκαρφαλώνουν κι' οἱ δυὸ στὴ ράχι του καὶ ξεκινᾶνε παίρνοντας ἀργὰ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει καλά, ρωτάει περίεργος τώρα τὴ Ζοχράν. Διψάει νὰ μάθη ὅλα ὅσα γίναν ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μαύρη ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας Μίρχ.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΞΕΓΕΛΙΕΤΑΙ

Κι' ἡ σατανικὴ μαύρη γυναίκα ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀραδιάζη τὰ φοβερά της ψέματα:

— Περίμενα ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας ποὺ μὲ εἶχες ἀφήσει... Ξαφνικά, παρουσιάζεται ὁ Γκαοὺρ καὶ μὲ ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Ἀρχίζω νὰ φωνάζω γιὰ νὰ μ' ἀκούσης καὶ νὰ μὲ σώσης, μὰ μὲ χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ ζαλίζομαι. Ὕστερα μὲ κρύβει σὲ μιὰ κουφάλα δένδρου καὶ γυρίζει στὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ σκοτώση ἐσένα. Μὰ ἐσὺ στὸ μεταξὺ εἶχες βγῆ ἔξω καὶ βρίσκει μόνο τὴν ἀνήμπορη γερόντισσα. Τὴν πνίγει γρήγορα καὶ ξαναγυρίζει στὸ δένδρο ποὺ μὲ εἶχε παρατήσει. Μὲ σηκώνει στὰ χέρια του καὶ πεζοπορῶντας φθάνει καὶ μὲ ἀνεβάζει στὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ ποὺ βρίσκεται ἡ σπηλιά του. Ἐκεῖ μὲ δέρνει ἀλύπητα καὶ μὲ βασανίζει γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσω ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά σου. Ἐγὼ ὅμως

δὲν τοῦ λέω, γιατὶ ξέρω πὼς θὰ τρέξη ἀμέσως νὰ σὲ σκοτώση.

»Ξαφνικὰ ἀκοῦμε τὴ φωνή σου καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὲ βλέπουμε νὰ σκαρφαλώνης στὸ βουνό. Ὁ Γκαοὺρ σπρώχνει ἀμέσως ἕνα βράχο κατὰ πάνω σου. Σοῦ φωνάζω γιὰ νὰ φυλαχτῆς, μὰ δὲν ξέρω τὶ ἀπόγινε...

»Ὅλη τὴ νύχτα ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς κακοῦργος μὲ δέρνει καὶ μὲ βασανίζει γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσω τὴ σπηλιά σου. Ὥσπου τὸ πρωΐ, μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, κάνω πὼς δέχομαι νὰ τὸν ὁδηγήσω ἐκεῖ. Τὸν ξεγελάω ὅμως καὶ τὸν πηγαίνω στὴ λίμνη μὲ τὸ πέτρινο ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἁμαρτίας. Τοῦ λέω πὼς στὰ κούφια στήθεια του εἶναι ἡ σπηλιά του καὶ κρύβεται ἐκεῖ, περιμένοντας νὰ γυρίσης γιὰ νὰ σὲ σκοτώση.

»Μὰ σὲ λίγο τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Ἔτσι ἐγὼ βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ σκαρφαλώσω καὶ νὰ κρυφτῶ στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ πέτρινου Θεοῦ. Ὁ Γκαοὺρ ξυπνάει σὲ λίγο. Μὰ βλέποντας πὼς δὲν εἶμαι κοντα του, ἀρχίζει νὰ φωνάζη καὶ νὰ ψάχνη νὰ μὲ βρῆ. Ὥσπου τέλος βαρέθηκε καὶ βουτῶντας στὰ νερὰ τῆς λίμνης βγῆκε κολυμπῶντας στὴν ὄχθη καὶ χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου...

»Ξαφνικά, βλέπω ἕνα μπουλούκι ἀνθρωποφάγους νὰ σὲ φέρνουν δεμένον κι' ἀναίσθητο στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἀνάβουν ἐκεῖ φωτιὰ κι' ἑτοιμάζονται νὰ σὲ ρίξουν στὶς φλόγες. Γιὰ νὰ σὲ σώσω, φωνάζω στοὺς καννίβαλους ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκομαι: — «Οἱ μισοὶ ἀπὸ σᾶς θέλω νὰ κάψετε στὴ φωτιὰ τοὺς ἄλλους μισούς!».

»Οἱ ἄγριοι ποὺ νομίζουν πὼς τοὺς μιλάει ὁ παντοδύναμος Θεός τους, σὲ παρατᾶνε πλάϊ στὴ φωτιὰ ἀναίσθητο κι' ἀρχίζουν μιὰ τρομερὴ πάλη μεταξύ τους. Ὁ ἕνας ζητάει νὰ ρίξη στὶς φλόγες τὸν ἄλλον. Κι' ἄλλοι σκοτώνονται κι' ἄλλοι κυνηγιῶνται καὶ φεύγουν μακρυά.

»Κατεβαίνω τότε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ καὶ σὰν τρελλὴ φθάνω κολυμπῶντας κοντά σου. Σὲ τραβάω ἀπ' τὶς φλόγες ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχουν μισοκάψει τὸ κορμί σου. Ὕστερα μὲ βότανα σοῦ γιατρεύω τὶς πληγὲς καὶ καταφέρνω νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωή!...

Ὁ Ταρζὰν ἀκούει μὲ συγκίνησι τὰ λόγια τῆς Ζοχρὰν καὶ πιστεύει τὶς ψευτιὲς ποὺ μὲ τόση τέχνη τοῦ ἀραδιάζει.

— Τώρα κατάλαβα, τῆς λέει, πὼς μ' ἀγαπᾶς. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔκανες γιὰ μένα!... Κι' ὅσο γιὰ τὸν Γκαούρ, ἀλλοίμονό του ἂν πέση στὰ χέρια μου: Θὰ χορτάσω μὲ τὸ κουφάρι του τὰ πεινασμένα ὄρνια τῆς Ζούγκλας.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΖΟΧΡΑΝ

Ἔτσι φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιά τους. Ὁ Ταρζὰν βλέ-

πει πὼς δὲν βρίσκεται ἡ Βὰτ ἐκεῖ καὶ τὴν ἀναζητάει ἀνήσυχος.

— Ξάπλωσε νὰ κοιμηθῆς γιὰ νὰ ξαποστάσης, τοῦ λέει ἡ πανώρια μαύρη. Θὰ ψάξω ἐγὼ νὰ βρῶ τὴν ἀγαπημένη σου μαϊμουδίτσα...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ταλαιπωρημένος καθὼς εἶναι, πλαγιάζει βαρὺς στὰ στρωσίδια του κι' ἀποκοιμιέται γρήγορα. Ἡ Ζοχρὰν κάθεται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη.

.. ..

Ἀργὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ μαύρη γυναῖκα ξαφνιάζεται. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ σπηλιὰ ἀκούει τὶς γνώριμες στριγγλιὲς τῆς Βάτ.

— Παράξενο! συλλογιέται. Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶχε πνιγῆ, δεμένη καθὼς τὴν πέταξα στὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Καὶ χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο, σηκώνεται καὶ προχωρεῖ ψάχνοντας στὸ σκοτάδι νὰ τὴν ἀνακαλύψη. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὴ σκοτώση. Ἀλλοιῶς ὁ Ταρζὰν θὰ μάθη τὴν ἀλήθεια κι' ἀλλοίμονό της.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπει μπροστά της τὸ ἄμοιρο ζῶο... Σέρνεται στὸ χῶμα σὲ κακὰ χάλια! Ἡ Ζοχρὰν καταλαβαίνει πὼς ἡ Βὰτ εἶχε κόψει μὲ τὰ δόντια της τὸ χορτόσχοινο ποὺ τὴν εἶχε δέσει καὶ κατάφερε κολυμπῶντας νὰ σωθῆ.

Ἔτσι, καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἁρπάζει τὴ μαϊμουδίτσα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ σφίγγει τὶς παλάμες της γιὰ νὰ τὴν πνίξη.

Μὰ ἡ Βάτ, αὐτὴ τὴ φορά, ἀντιδρᾶ. Κι' ὅπως ἡ Ζοχρὰν πασχίζει νὰ τὴν πνίξη, καταφέρνει νὰ δαγκώση ξαφνικὰ καὶ μὲ λύσσα τὸ λαιμό της. Ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῆς καρωτίδας.

.. ..

Τὰ παρακάτω τὰ ξέρουμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας:

Ὁ Ταρζὰν ξυπνάει τὸ πρωῒ κι' ἀντικρύζει πλάϊ του τὴ Βάτ. Ἡ πανώρια ἀραπίνα, ποὺ πιστεύει πὼς τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή, δὲν βρίσκεται πουθενὰ στὴ σπηλιά του. Τὴ φωνάζει, μὰ δὲν παίρνει ἀπόκρισι. Ἔτσι βγαίνει ἔξω καὶ τριγυρίζει ψάχνοντας ἀνήσυχος νὰ τὴ βρῆ.

Ξαφνικὰ — ὅπως εἴδαμε — τὰ πόδια του σταματοῦν ἀπότομα. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του. ξεπετάγονται ἀπ' τὶς κόγχες τους: Κάτω καὶ μπροστά του ἀντικρύζει τὸ πτῶμα τῆς πανώριας Ζοχράν. Τὸ δάγκωμα τῆς Βὰτ μοιάζει ἴδιο σὰν μαχαιριὰ στὸ λαιμό της. Ἡ μαύρη γυναῖκα φαίνεται σὰν σφαγμένη.

— Ἄμοιρη Ζοχράν, φωνάζει ὁ Ταρζάν. Ποιὸς σοῦκανε αὐτὸ τὸ κακό;!

Ὅμως γρήγορα τὰ γαλάζια μάτια του φωτίζονται. Καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές του μουγγρίζει:

— Ὁ Γκαούρ!... Αὐτὸς σ' ἔσφαξε. Αὐτὸς ὁ κακοῦργος!

Τέλος

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τὴν ἐρχομένη **Πέμπτη** θὰ κυκλοφορήση ἡ δεύτερη συναρπαστικὴ περιπέτεια τοῦ μοναδικοῦ στὴν Ἑλλάδα ἀναγνώσματος Ζούγκλας :

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

"ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ"

Γραμμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟ

Εἶναι μιὰ περιπέτεια γεμάτη δρᾶσι, ἀγωνία, πλοκὴ καὶ μυστήριο ποὺ θὰ σᾶς γοητεύση καὶ συναρπάση.

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνη χωρὶς νὰ διαβάση τὴν :

"ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ"

Καὶ κάτι ἄλλο :

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ »

Τὶς γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεὺς ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

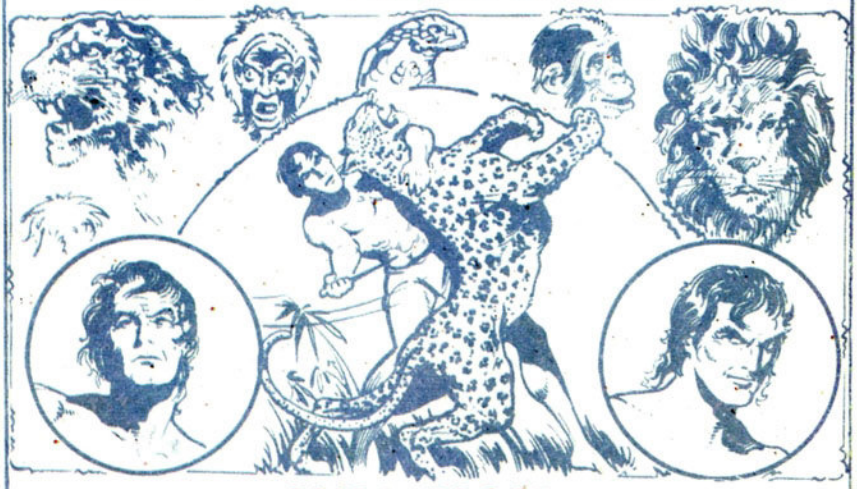

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ
5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβᾶται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694